

nu kan Danmark ratificere, når vi har været igennem anden behandling. Det håber jeg også sker i de andre lande, således at vi også kan gøre det ved NATO-topmødet i Strasbourg og i Baden-Baden i april 2009 i anledning af 60-års-dagen. Det ville være en smuk manifestation.

Kl. 13:31

Formanden:

Tak til udenrigsministeren. Der er ikke bedt om korte bemærkninger, og dermed er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

4) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 24: Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af det danske bidrag til den internationale sikkerhedsstyrke (ISAF) i Afghanistan.
Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).
(Fremsættelse 30.10.2008).

Kl. 13:31

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet, og den første ordfører er hr. Søren Pind.

Kl. 13:32

(Ordfører)

Søren Pind (V):

Den internationale indsats i Afghanistan er af afgørende betydning. Som statsministeren sagde i sin åbningstale, starter forsvaret for vores sikkerhed ikke ved vores grænser, men i Helmand. Indsatsen er en vigtig del af den globale kamp mod terrorisme. Vi må for alt i verden søge at undgå, at Afghanistan igen bliver et fristed for dem i denne verden, der vil os det ondt, hvor de i fred og ro kan planlægge anslag mod de ubetingede goder, som vi i Vesten til tider tager for givet: frihed, menneskerettigheder og demokrati.

Vi er godt i gang med at sikre, at disse goder også udbredes til afghanerne. Der er gennemført valg, menneskerettighederne er blevet en del af landets forfatning, og på uddannelsesområdet

er der sket enorme fremskridt. I 2001 gik ca. 900.000 drenge i skole. I dag går 6 millioner børn i skole, heraf over 2 millioner piger. Det vil også på sigt hjælpe med til at sikre, at også kvinderne i Afghanistan deltager på lige fod med mændene i samfundet.

Der er sket store fremskridt, men det sker ikke uden vanskeligheder. For at sikre, at den gode udvikling i det afghanske demokrati på menneskerettighedsområdet og i uddannelsen af ungdommen får rodfæste, er det både først som sidst nødvendigt at skabe stabilitet og sikkerhed. Derfor har regeringen foreslået, at udsendelse af op til 750 danske soldater muliggøres på linje med en række andre styrkelser af det danske bidrag som udsendelse af et felthospital og muligheden for i ekstraordinære situationer at indsætte op mod 40 specialister, herunder egentlige specialoperationsstyrker. Danmark må naturligvis sikre, at også vores soldater i Afghanistan til enhver tid har de nødvendige ressourcer både personelt og materielt.

Venstre støtter derfor naturligvis helhjertet det foreliggende beslutningsforslag.

Forslaget udmønter en del af Afghanistanstrategien, som er et resultat af forhandlinger mellem et meget bredt flertal af Folketingets partier tidligere på året. Strategien angiver en række konkrete mål på både sikkerheds- og genopbygningsområdet, bl.a. øges bistanden i år til 300 mio. kr., og i perioden 2009-2012 til 400 mio. kr. årligt, og i fremtiden skal Danmarks indsats gradvist gå mere i retning af hjælp til genopbygning.

Men genopbygningen af en stat sker ikke med ét. Derfor må Danmark gøre sit til at hjælpe, indtil afghanerne har kapacitet til at overtage ansvaret, både for så vidt angår sikkerhed og bistand. Jeg er glad for, at et bredt flertal i Folketinget støtter Danmarks indsats i Afghanistan. Det tjener det danske demokrati til ære, at politiske hensyn ikke bliver en hindring for et godt samarbejde på dette meget vigtige område. Og det fører mig dog alligevel til en udtalelse, som jeg har mødt med en vis forundring, i Berlingske Tidende fra den 3. november. Vi har hørt meget snak om, at SF er blevet et ansvarligt parti, de forbereder sig på et regeringsskifte – håber de – og man ser dem bruge fokusgrupper og meget andet. Så er det jo alligevel mærkværdigt, at man om hele den her indsats kan læse følgende fra SF's forsvarsordfører, hr. Holger K. Nielsen: Om den danske indsats siges det, at efterhånden ligner det jo den sovjetiske besættelse af

landet tilbage i 1980'erne. Jeg ved ikke, hvad de mennesker, der tjener den sag i Afghanistan, må tænke, men jeg ved, at herfra fra Folketingets talerstol og fra Venstre skal det siges ganske klart og tydeligt, at en sådan sammenligning er usmælgelig, og at den er ikke værdig for SF's forsvarsordførere.

Kl. 13:36

Formanden:

Der er ønske om en kort bemærkning fra hr. Holger K. Nielsen.

Kl. 13:36

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg skal såmænd ikke gå i polemik med hr. Søren Pind om hans betragtninger. Derimod vil jeg godt bede hr. Søren Pind, som jeg mener gjorde det fremragende, om at kommentere en bemærkning fra den tidligere vicepræsident Haji Mohammad Muhaqqiq. Den 3. oktober sagde han følgende til Berlingske Tidende, og jeg citerer:

I løbet af de seneste 7 år har det internationale samfund brugt ca. 18 mia. dollar på genopbygning i mit land. Men hvor er de synlige fremskridt for den almindelige afghaner? Både arbejdsløsheden, sulten og korruptionen er vokset, det samme er opiumproduktionen, og i de 16 sydlige provinser forværres sikkerhedssituationen næsten dag for dag. Citat slut.

Det har den tidligere vicepræsident, som måske er lidt tættere på situationen, end hr. Søren Pind er, når han står på talerstolen her i dag, sagt.

Kl. 13:37

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 13:37

Søren Pind (V):

Jeg synes, mit svar må deles i to.

For det første synes jeg, hr. Holger K. Nielsen skal tage ned og møde de afghanske kvinder. Mange piger har nu fået mulighed for at tilegne sig en uddannelse, mens de tidligere blev underkuet i et brutalt kulturelt system, hvor de blev pakket ind og gemt bort og knap kunne opholde sig på gaderne og gå frit. Jeg synes, hr. Holger K. Nielsen skulle komme tæt på i Afghanistan og prøve at spørge dem, så kunne det være, det ville vise sig, at der er forskel på det syn, en kvinde i Afghanistan har, og synet hos den herre, hr. Holger K. Nielsen valgte at citere.

For det andet må jeg sige, at der er ingen, der har lagt skjul på, at det her ikke bliver en let sag. Sagen er den, at den 11. september 2001 blev den

vestlige verden sat under angreb af mennesker, som blev skjult, blev tålt og blev understøttet af det daværende afghanske styre. Hvis vi bare lader stå til og trækker os ud igen, vil vi se en gentagelse, og det tror jeg selv hr. Holger K. Nielsen kan se er uacceptabelt.

Kl. 13:38

Formanden:

Hr. Holger K. Nielsen, sidste korte bemærkning.

Kl. 13:38

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg må bare konstatere, at hr. Søren Pind jo ikke forholder sig til det, som jeg anførte i mit indlæg, nemlig at en tidligere vicepræsident har sagt, at det faktisk går værre og værre.

Hvad angår terrortruslen, er hr. Søren Pind måske bekendt med, at den tidligere vesttyske forbundskansler Helmut Schmidt har sagt, at det er fuldstændig gedigent nonsens, at terrorismen har noget at gøre med det, der sker i det sydlige Afghanistan. Med andre ord bekæmper man ikke terrorismen ved at føre krig i Afghanistan. Hr. Søren Pind ved udmærket godt eller burde i hvert fald vide, at i det omfang, der er en terrortrussel f.eks. her i Danmark, er det jo ikke forklædte Talebankrigere, der bliver smuglet til Danmark. Det er jo terrorister, der uddannes i de vestlige lande, bl.a. her i Danmark. Det er ganske rigtigt, at der kommer propaganda udefra, men at man kan bekæmpe den propaganda og de islamistiske ideer gennem krig i Afghanistan er jo dybest set i bedste fald naivt og i værste fald dybt nonsens.

Kl. 13:39

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 13:39

Søren Pind (V):

Det undrer mig ikke, men det gør mig da forstemt, at SF's ordfører ikke anerkender det FN-mandat, hvorpå indsatsen hviler, og det svar, indsatsen er udtryk for i forhold til den modbydelige begivenhed, der fandt sted den 11. september 2001, hvor 3.000 uskyldige mennesker blev dræbt af terrorister, der bl.a. udsprang af situationen i Afghanistan.

Så synes jeg, der er en mærkelig tendens i tiden, og den præger for så vidt både det tilstundende amerikanske præsidentvalg og også stort og småt her. Det er interessant, at med hensyn til de partier, der taler om ligestilling og kvinders rettigheder, er det, når det kommer til stykket, enten altid den forkerte kvinde, der kommer frem, eller også taler man ikke om det. Så vil

man ikke forholde sig til det, så nægter man at anerkende det fantastiske fremskridt, det har betydet for den enkelte afghanske kvinde, at hun nu kan gå frit i meget store områder af Afghanistan. Det synes jeg i virkeligheden er noget af det mest beklagelige i denne sammenhæng.

Kl. 13:40

Formanden:

Tak til hr. Søren Pind. Der er ikke flere, der har ønsket korte bemærkninger. Den næste ordfører er hr. John Dyrby Paulsen.

Kl. 13:40

(Ordfører)

John Dyrby Paulsen (S):

Vi har en opgave, vi skal løse i Afghanistan, en opgave, der i sidste ende vedrører vores egen sikkerhed, men også en opgave, der griber dybt ind i det afghanske folks hverdag.

Vi skal huske, hvorfor vi er i Afghanistan. Vi gik med i missionen for at forhindre, at Taleban brugte Afghanistan som base for terroranslag mod vestlige demokratier. Opgaven er ikke løst bare ved at sætte Taleban fra magten, opgaven er at sørge for, at Afghanistan bliver et stabilt land, så det ikke igen bliver træningslejr og arnested for terrorisme. Det indebærer for mig at se, at Afghanistan skal være en form for demokrati, hvor der opbygges et stabilt og retfærdigt retssystem, og hvor bestikkelsen blandt landets politibetjente og politikere bliver fjernet så meget, som det overhovedet er muligt. Det er ikke nogen let opgave. Det er en opgave, der kun kan lykkes, hvis afghanerne selv er med, og hvis de selv er involveret, hvis den afghanske hær selv står for sikkerheden, hvis det afghanske politi står for en ordentlig retssikkerhed uden bestikkelse, og hvis skolevæsenet og sundhedssystemet kommer til at fungere ordentligt.

Men forudsætningen for det hele er, at Taleban ikke kan vinde krigen og ikke vinder fodfæste blandt befolkningen. Og Taleban *kan* ikke vinde krigen, de kan fortsætte den længe endnu, men vinde den kan de ikke. Opbakningen til Taleban i civilbefolkningen er særdeles begrænset. Men vi ved også, at i et fattigt land som Afghanistan kan Taleban opnå meget med trusler og med penge.

Talebans vigtigste finansieringskilde er opium, den opium, som Afghanistan har så meget af. Amerikanerne forsøgte at brænde valmuemarkerne af, men det fik endre NATO-lande, heriblandt ikke mindst Danmark, til at protestere voldsomt, og de afbrændinger er nu stoppet. Vi fik overbevist amerikanerne om, at afbræn-

ding ikke er nogen god idé, for godt nok ramte det Taleban, men det ramte bønderne endnu hårdere og gjorde dem endnu mere afhængige af Taleban, og det er ikke det, vi vil. Man skal i stedet tilbyde bønderne andre måder at dyrke deres marker på, og indsatsen mod Taleban skal direkte rettes mod deres fabrikker og narkoens transportruter. Den ekstra indsats mod Taleban tages der højde for i det beslutningsforslag, vi behandler her i dag.

Men det vigtigste er, at der i den her proces samtidig fokuseres på den civile indsats i Afghanistan, på genopbygning, på udviklingen af civilsamfundet. Fred og stabilitet vokser ikke ud af et geværløb, men det vokser ud af opbygningen af et sikkert og trygt civilsamfund, og derfor har vi Socialdemokrater også i lang tid gjort et godt stykke arbejde i forbindelse med den Afghanistanstrategi, vi vedtog før sommer i år, og som gælder frem til 2012.

Der er ingen tvivl om, at indsatsen i Afghanistan vil være langvarig, det tror jeg vi alle er enige om, men målet må og skal være, at indsatsen gradvis ændres fra en militærpræget indsats til en civilretlig indsats. Og vi er jo i gang, mere end 6 millioner afghanske børn går i skole, heraf mere end 2 millioner piger, der er optrykt mere end 44 millioner skolebøger, der er givet næsten en halv million af de såkaldte mikrolån, altså de her lån til enkeltpersoner, til at de kan opstarte en lille virksomhed, og 70 pct. af dem er givet til kvinder. Så det går fremad i Afghanistan, men der er stadig væk betydelige udfordringer, og de udfordringer kan ikke kun løses med militære midler, men de kræver desværre også endnu en militær indsats, og derfor støtter Socialdemokraterne det her beslutningsforslag.

Men jeg vil også godt tilkendegive her, at jeg ved, at Danmark leverer en indsats, der er langt ud over, hvad man kan forvente af et lille land som Danmark. Jeg har lidt svært ved at forestille mig, at vi kan komme højere op med militære bidrag end det, som det beslutningsforslag, vi behandler nu i dag, er udtryk for. Men vi støtter det.

Kl. 13:45

Formanden:

Tak. Der er et ønske om en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 13:45

Frank Aaen (EL):

Nu sagde hr. John Dyrby Paulsen, at Taleban ikke kan vinde krigen militært. Det håber jeg da

er rigtigt. Men kan USA og NATO vinde krigen i Afghanistan militært?

Når jeg spørger til det, er det selvfølgelig, fordi temmelig mange militære ledere, bl.a. højtstående folk fra England, siger, at det går i den forkerte retning, og at de under ingen omstændigheder kan forestille sig, at krigen bliver vundet militært, men at der må andre midler til. Det synes jeg slet ikke jeg hørte noget om i Socialdemokratiets ordførers tale.

Kl. 13:46

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 13:46

John Dyrby Paulsen (S):

Jeg synes nu, at jeg meget klart tilkendegav, at fred og stabilitet ikke vokser ud af et geværløb. Og krigen i Afghanistan kan ikke kun vindes ved militære midler, en civilretlig indsats er fuldstændig afgørende. Det er også derfor, at vi i den strategi frem til 2012 har lagt vægt på at neddrogle den militære aktivitet, hvis vi kan – og det håber jeg vi kan – til fordel for en civilretlig indsats. Vi har jo bevilget adskillige hundrede millioner kroner frem til 2012 til den her indsats, og så er det det, der skal satses på. Jeg tror, at det fremgår meget klart i min tale, når man efterfølgende læser den, at det er den indsats, der skal til, nemlig den civile indsats.

Kl. 13:46

Formanden:

Hr. Frank Aaen, den sidste korte bemærkning.

Kl. 13:46

Frank Aaen (EL):

Jamen det med den civile genopbygning har vi sådan set hørt igennem alle årene; det er der jo ikke noget nyt i. Det, der er nyt i det her beslutningsforslag, er, at nu bliver antallet af soldater, som sendes til Afghanistan, igen sat i vejret.

Hvordan forestiller Socialdemokratiets ordfører sig, at man skulle kunne lave en civil genopbygning i et land, hvor der er krig? Er forudsætningen, at man først slår Taleban fuldstændig af slagmarken? Eller skal man begynde at lytte til nogle af de ting, der har været fremme ganske mange gange – engang var det stort set kun Enhedslisten, der sagde det, men nu er der jo ganske mange, der siger, at man er nødt til at prøve at lave en fredsforhandling i Afghanistan med de mere fornuftige dele af Taleban for på den måde at få skabt ro til udvikling i stedet for bare at tro på, at krigen kan vindes militært.

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 13:47

Kl. 13:47

John Dyrby Paulsen (S):

Lad os starte med det første først, nemlig det her med den civile indsats. Det er rigtigt, at det ikke er nyt, men det gør det jo ikke mindre rigtigt, og det gør det jo heller ikke mindre rigtigt, at vi gør noget ved det. Det er punkt et.

Det næste punkt er, at jeg tror, at det er rigtigt, at man ikke fuldstændig kan nedkæmpe Taleban militært; de vil altid være der et eller andet sted. Afghanistan er så stort og så kompliceret et land, at man ikke kan finde dem, de kan altid skjule sig i en hule. Derfor tror jeg, at det rigtigt, at man på et eller andet tidspunkt fra den afghanske regerings side, og måske også fra de allierede styrkers side, bliver nødt til at tage hensyn til, at Taleban vil være der under alle omstændigheder.

Men jeg vil godt understrege, at hvis man skal i gang med den forhandling, og det tror jeg man skal på et eller andet tidspunkt – jeg tror måske ikke, at tiden helt er til det endnu – så bliver det på den afghanske civilbefolknings og den afghanske regerings og de allierede lande i Afghanistans præmisser, det bliver ikke på Talebans præmisser, for bliver det det, tror jeg, at man for alvor taber kampen. Det er vigtigt at vise civilbefolkningen i Afghanistan, at Taleban ikke kommer til at vinde det her og ikke kommer til at få mere fodfæste, men tværtimod bliver skubbet mere og mere tilbage. Det er helt, helt afgørende.

Kl. 13:48

Formanden:

Tak til hr. John Dyrby Paulsen. Den næste ordfører er hr. Søren Espersen.

Kl. 13:48

(Ordfører)

Søren Espersen (DF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til vore danske soldater derude i Afghanistan, som vi føler laver en tiptop og en fremragende indsats. Det synes jeg hele tiden vi skal have i tankerne. Vi er utrolig sørgmodige, når vi hører om tab derude, når vi hører om dødsfald og sårede, og vi lever med i de pårørendes sorg over det, men generelt synes jeg, det er væsentligt, at vi herfra siger tak til tropperne for den indsats i det meget farlige område.

Så vil jeg sige om beslutningsforslaget her, at det er et godt og et fornuftigt forslag. Det er et

resultat af et, synes jeg, godt samarbejde mellem de partier, der er med i Afghanistanaftalen. Det, jeg specielt hæfter mig ved som positivt i forslaget, er, at det er så fleksibelt, som det er. Forsvaret kan i høj grad bruge det her på en måde, så de ikke hele tiden behøver at føle sig fastlåst af nogle skarpe kanter, men kan egentlig handle nogenlunde, som de synes er fornuftigt – inden for de overordnede rammer, der ligger, selvfølgelig. Det giver forsvaret en handlefrihed, som jeg synes det måske ikke har haft i så høj grad tidligere. Vi hilser med tilfredshed, at man kan udvide styrken op til 750 og herunder jo altså også indsætte specialtropper, hvis forsvaret føler det nødvendigt. Vi glæder os også over det med helikopterbidraget, og felthospitalet synes jeg er en meget, meget væsentlig nyskabelse.

Jeg vil sige, at jeg godt kunne ønske mig et større NATO-engagement i Afghanistan generelt. Og jeg må indrømme, at når vi også hører hr. Frank Aaen citere en britisk general, der siger, at krigen mod Taleban ikke kan vindes, så bliver jeg ærlig talt så træt af sådan nogle tudefjæs. Vi hører dem jo vinde mere og mere frem. Tænk at sige det, når man er britisk general: Krigen kan ikke vindes. Det er jo en fuldstændig foræring til Taleban og Al-Qaeda – og jo noget vås. For selvfølgelig kan krigen vindes, hvis NATO vil sætte det nødvendige ind. Hvad har vi af NATO-tropper og -lande nede sydpå, hvor det gælder? Hvorfor kunne man ikke satse meget mere, end man gør? Hvorfor skal der ligge 3.500 tyske soldater oppe nordpå, hvorfor er de ikke sydpå? Hvad med franskmændene? Vi savner i det hele taget et stærkt NATO-engagement i det her. Selvfølgelig kan verdens stærkeste militærmaskine da vinde en krig over nogle talebanere eller i hvert fald sikre stabiliteten i forhold til Afghanistan. Det burde kunne lade sig gøre, og jeg vil altså endnu en gang opfordre udenrigsministeren til at presse mere på i forhold til vores NATO-allierede. Det kan ikke være rigtigt, at der er så få lande, der bærer de store byrder, som vi gør.

Må jeg så sige vedrørende demokratiet: Jamen jeg håber jo også på en demokratisk udvikling i Afghanistan, hvem gør ikke det? Men jeg har min tvivl, efterhånden som jeg ser en udvikling, der går mere og mere i retning af sharialovgivning, mere og mere går i retning af, at hvis præsident Karzai vil vinde præsidentvalget næste år og også vinde parlamentsvalget, så bliver han nødt til at gå i shariatretning, for det er det, som det afghanske folk vil have. Desværre. De

har ikke fundet ud af, at demokratiet altså er et fornuftigt system at satse på, når det gælder udvikling, økonomisk udvikling og i det hele taget en lys fremtid. Desværre.

Det, vi så må arbejde på, er stabiliteten i Afghanistan – sørge for, at vi ikke igen får en situation, som vi fik op til 11. september 2001, hvor terrorister udklækkes i Afghanistan i lejre støttet af den afghanske regering. Så vi må håbe og arbejde på stabiliteten og selvfølgelig også håbe på demokratiet. Men jeg har min tvivl om, at det lykkes. Ellers skal vi i hvert fald være der i mange, mange år længere, end vi bryder os om.

Men som sagt: Overordnet er det rigtig godt, og det overordnede formål med vores mission står jo klart i begyndelsen – netop at vi skal forhindre, at landet igen bliver et fristed for terrorister. Det er godt hele tiden at have det overordnede billede siddende på nethinden: Hvorfor er vi der? Det startede den 11. september 2001 med anslaget mod det frie Vesten.

Kl. 13:53

Formanden:

Der er ønske om kort bemærkning, først fra hr. Frank Aaen.

Kl. 13:53

Frank Aaen (EL):

Det kan jo undre, at Dansk Folkeparti støtter sådan et forslag som det her, som jo går ud på at holde et reaktionært islamistisk styre ved magten – et styre, som er dybt tyngt af korruption, og som vi hele tiden ser fængsle og forfølge mennesker, der kritiserer islamisme. Altså, der er åbenbart noget, jeg slet ikke har forstået om Dansk Folkepartis politik. Hvordan kan det gå til, som vi ser her, at Dansk Folkeparti synes, det er god idé at sende danske soldater til Afghanistan for at forsvare et reaktionært islamistisk styre, som man ikke engang har tiltro til bliver mere fornuftigt?

Kl. 13:54

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 13:54

Søren Espersen (DF):

Jeg ved, at forskellen på Karzaistyret og Talebanstyret, der var der før, er, at det nye styre ikke tillader oprettelse af terroristleje indendørs i Afghanistan. Det er for os det afgørende. Jeg har ikke nogen illusion om, at det er mere eller mindre sharia i forhold til det, der var før.

Det viser i øvrigt også med al tydelighed, hvor dobbeltmoralisk udenrigspolitik i virkelig-

heden er. En af vores allerbedste allierede – det være sagt i gåseøjne – Saudi-Arabien har et styre, der er så ganske forfærdelig gennemgående rædselsfuldt, at det ikke er spor bedre end det, der var i Afghanistan før, men forskellen er, at Saudi-Arabien holder orden i forbindelse med terrorister, der ikke bliver en trussel mod den vestlige verden. Det er afgørende for os, altså den stabilitet, som de lande sikrer.

Så er der et eller andet inden i mig, der altid siger, at et folk har de tyranner, det fortjener. Det er sørgeligt nok. Hvorfor gør de ikke selv oprør i forhold til deres lederskab? Det er jo ikke noget, vi kan gøre, for så skulle vi invadere omkring halvdanden hundrede andre lande, og det har vi alligevel ikke mandskab til.

KL 13:55

Formanden:

Hr. Frank Aaen for den sidste korte bemærkning.

KL 13:55

Frank Aaen (EL):

Det var da lidt af en indrømmelse, at Dansk Folkeparti erkender, at de står for en dobbeltmoralisk politik. Tak for det.

Hvordan går det så med den dobbeltmoraliske politik? Er der blevet færre terrorister? Nu støttede Dansk Folkeparti også Irakkrigen. Er der blevet færre terrorister i Irak? Er der blevet færre terrorister i området Pakistan, Afghanistan i dag, end der var tidligere? Er det sådan, at verden er blevet mere sikker, ved at Dansk Folkeparti på et dobbeltmoralisk grundlag har sendt soldater ud i verden, hvor danske soldater er blevet dræbt, hvor masser af civile afghanere og irakere er blevet dræbt? Er verden blevet bedre, eller skulle man overveje, om dobbeltmoral er så god en ting?

KL 13:56

Formanden:

Ordføreren.

KL 13:56

Søren Espersen (DF):

Jeg tror, at hr. Frank Aaen misforstod mig. Jeg angriber ikke regeringen for dobbeltmoral. Jeg angriber ikke vores udenrigspolitik for dobbeltmoral. Jeg fortæller, at i udenrigspolitik er det sådan, at man er nødt til først og fremmest at se på sit eget land og derpå på sine allieredes almindelige velfærd og sikkerhed og så sige, hvilke lande vi føler os truet af, og hvilke lande vi ikke føler os truet af. I Afghanistan var der jo klart en trussel, i og med at Taleban faktisk ak-

tivt var medvirkende til oprettelse af terroristleje-re.

Hr. Frank Aaen spørger mig så, om Europa er blevet mere sikker: Ja, det skal jeg da ellers lige love for at Europa er. Altså, vi har haft den sidste terroraktion i Europa, som jeg erindrer, i England. Ellers er efterretningstjenesterne rundt om i Europa blevet ganske gode til at finde ud af, hvad der foregår, og optrevle det; og hele den energi, som Taleban og Al-Qaeda er nødt til at lægge ude i Afghanistan, lægger de altså ikke i gaderne i København eller i London eller i Madrid, så det er helt klart: Europa er blevet klart mere sikkert, efter at vi invaderede Afghanistan.

KL 13:57

Formanden:

Så er det hr. Holger K. Nielsen for en kort bemærkning.

KL 13:57

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen det er da klart, at der har været en større politimæssig og efterretningsmæssig efterforskning af terrorgrupper. Men er hr. Søren Espersen nu sikker på, at det har meget forbindelse med det, som foregår i det sydlige Afghanistan?

Det, mit spørgsmål mere går på, er den der såkaldte britiske general, som hr. Søren Espersen omtalte, som også i anden sammenhæng er omtalt som snøftende og selvopgivende, sølle og slap, og jeg ved ikke hvad. Er hr. Søren Espersen klar over, at det jo ikke er en tilfældig britisk general, det er den afgående brigadechef, altså den afgående chef, også for de danske styrker, der har den vurdering? Vil hr. Søren Espersen ikke medgive, at det jo i og for sig er en temmelig fornærmende bemærkning i forhold til alliancens øverste chef, at han er sølle, snøftende og slap? Jeg synes egentlig, det kunne være interessant at høre regeringens mening om en sådan bemærkning fra dens ypperste allierede her i salen til det her punkt.

KL 13:58

Formanden:

Ordføreren.

KL 13:58

Søren Espersen (DF):

Jeg vil starte med at sige, at jeg er glad for, at han er afgående. Jeg mener, at det er en fuldstændig fejlagtig bemærkning at komme med fra en ledende højstående militærchef at sige, at vi ikke kan vinde den krig, som vi er med i. Det kan han da sige på de indre linjer, det behøver han da ikke at sætte i avisen, så Taleban og Al-Qaeda

kan læse, hvad der foregår. Det er fuldstændig misforstået, altså den form for snøvleri, som jeg synes det var. Jeg synes, at det var en sølle bemærkning, og det passer jo ikke.

Vi kan måske ikke militært vinde krigen med de tropper, vi har i Afghanistan i øjeblikket – med det antal, vi har. Men hvis NATO-landene samlet ville det her, så kan jeg forsikre hr. Holger K. Nielsen om, at så kunne vi sagtens vinde den krig i Afghanistan. Jeg synes ikke, vi har brug for sådan et tudefjæs, som jeg vil tillade mig at kalde den britiske general, som jeg ikke kan huske navnet på.

Kl. 13:59

Formanden:

Hr. Holger K. Nielsen for en kort bemærkning.

Kl. 13:59

Holger K. Nielsen (SF):

Han hedder Mark Carleton-Smith, til orientering. Har hr. Søren Espersen tænkt på, at han måske ved lidt mere om det, end hr. Søren Espersen gør? Jeg mener, manden har jo trods alt været brigadefører og været chef for hele styrken dernede. Det kunne jo være, at han havde lidt mere viden om det, end hr. Søren Espersen har.

Er hr. Søren Espersen opmærksom på, at de argumenter, der bliver brugt her – den måde, der argumenteres på – jo fuldstændig svarer til den måde, de amerikanske generaler argumenterede på under Vietnamkrigen i 1960'erne? Det svarer fuldstændig til, hvordan de sovjetiske militærfolk argumenterede i forbindelse med den sovjetiske invasion af Afghanistan: Mere militær, vi skal vinde militært, flere tropper af sted. Hver gang har det vist sig, at det ikke virkede, fordi der jo er tale om en helt, helt anden krig.

Har hr. Søren Espersen tænkt på, at de mange mennesker, der faktisk har udtalt sig på det her punkt – forskellige eksperter, forskellige politikere, forskellige militærfolk – stort set alle er enige om, at en militær sejr i den her krig ikke er mulig?

Kl. 14:00

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:00

Søren Espersen (DF):

Jeg angriber heller ikke, at han har sit synspunkt, og selvfølgelig ved han mere om sagen, end jeg gør, det er jo klart. Jeg har også hørt andre udsagn fra militærfolk, der har den modsatte holdning.

Men jeg vil sige, at hans første fejl er, at han sætter en annonce i avisen eller indrykker en artikel, eller hvad han gør, som så kan læses af Al-Qaeda og Taleban. Det er direkte ubegavet – det kan han sige i andre sammenhænge. Det er jo klart, at det i den grad svækker viljen til at deltage, hvis man hører det fra en mand som ham, og det er uærligt i forhold til de tropper, han selv har derude, og i forhold til de allierede. Så jeg vil angribe ham og sige, at han burde have holdt sine synspunkter internt.

Så er jeg slet ikke enig med hr. Holger K. Nielsen, når han siger, at en ekstra militær indsats ikke har nogen værdi. Det havde den jo altså f.eks. i Irak. I Irak satsede man lige pludselig meget stærkt militært for at det her skulle få en ende; man tilførte flere tropper, og det havde en afgørende betydning for, at den udvikling, vi nu ser i Irak, er enormt positiv. Det samme ville man med stort held kunne gøre i Afghanistan, og jeg vil så også opfordre til, at det sker, og jeg har opfordret regeringen til netop at presse NATO-landene til at gøre en ekstra indsats militært.

Kl. 14:01

Formanden:

Tak til hr. Søren Espersen. Næste ordfører er hr. Holger K. Nielsen.

Kl. 14:01

(Ordfører)

Holger K. Nielsen (SF):

Da regeringen fremlagde en ny strategi for Afghanistan her i juni måned, var vores første meldinger forholdsvis positive. Vi tog det som en begyndende erkendelse af, at det er nødvendigt at skifte spor, en erkendelse af, at det ikke er muligt at nå en militær sejr i Afghanistan – altså det stik modsatte af det, hr. Søren Espersens sagde før. Vi lagde specielt vægt på følgende sætning, som også er en del af bemærkningerne til det her beslutningsforslag: » ... det er målet gradvist at ændre balancen i retning af større civil indsats og en mere tilbagetrukket militær rolle«.

Vi anerkender, at der i det her forslag er tale om en styrket civil indsats, i hvert fald hvad angår penge, og jeg tror bestemt, at det er noget, som Socialdemokraterne og De Radikale har kæmpet meget for i de forhandlinger, der har været. Det er dog ikke helt klart, hvordan pengene skal bruges, og hvordan de indgår i hele den samtækningsstrategi, der også er en del af det her. Men under alle omstændigheder anerkender vi det.

Derimod lever forslaget jo altså ikke op til anden del af sætningen om, at man skal reducere den militære del. Tværtimod ligger der i det her forslag, at der skal ske en optrapning af det antal soldater, vi skal sende til Afghanistan. Der er ikke antydning af overvejelser over, hvornår vi kan begynde at reducere det militære engagement. Der er ikke antydning af nogen form for exitstrategi i forhold til Afghanistan. Der er tale om, at vi, siger man så godt nok, i første omgang forøger det danske kontingent, men der er ikke noget om, hvordan vi kan reducere senere hen, hvilket jo var en del af det, der var målsætningen. Der er ikke antydning af, hvordan samtænkningen mellem det militære og det civile skal føres ud i livet i praksis. Der er ikke her antydning af overvejelser om, hvordan der skal findes en politisk løsning i Afghanistankonflikten, en politisk løsning, som også indbefatter Taleban.

Det er jo det, som den britiske brigadefører Mark Carleton-Smith sagde til Sunday Times for ikke så længe siden, og som hr. Søren Espersen mener er sølle og slapt og selvopgivende, og jeg ved ikke hvad, men som stadig flere, der er tæt på begivenhederne, er enige om er en nødvendighed. Jeg kan forstå, at der måske er en vis uenighed om det punkt, men det er da nok naturligt og i hvert fald for os nødvendigt, at vi, hvis vi skal støtte det her, selvfølgelig skal have et politisk perspektiv om, at det her ikke er en mission, der skal, om jeg så må sige bombe en fred igennem i Afghanistan. Det er en vision, der skal sikre civilbefolkningens tillid med henblik på at skabe en stabil opbygning af det afghanske samfund.

Vi har sagt, at vi godt ville tage et ansvar for Afghanistanpolitikken, men vi har også sagt, at det forudsætter, at det indgår i en klar exitsammenhæng. Og så må jeg sige, at det jo er mærkeligt, at de meldinger, vi hører fra regeringen, går i den stik modsatte retning. Forsvarsministeren sagde her for nylig, at vi vil være i Afghanistan, kunne man forstå, med samme styrke om 10 år. Det er fuldstændig modsat det, der står i det her forslag om, at vi skal reducere det militære engagement frem til 2012.

Vi hører næste dag forslag om, at der skal F-16-fly derved. Det er så ikke kommet med i det her forslag, men ideerne er der hele tiden. Specialstyrker og jagerkorps et skal derved. Konstant bliver bolde smidt op i luften om en yderligere militær optrapning, uden at det er sat i

sammenhæng med, hvordan man får samtænkt det civile og det militære.

Vi er med på, der skal være en militær beskyttelse af den civile genopbygning, og vi vil også være med til at diskutere, hvordan det kan foregå, men det skal vendes på den måde, at udgangspunktet skal være det civile, og så skal det militære tilrettelægges ud fra, hvordan det civile skal beskyttes, og ikke, som det er i øjeblikket, hvor man konsekvent optrapper militært, formentlig ud fra den tænkning, som hr. Søren Espersen jo har givet udtryk for, nemlig at meningen ikke er, at man skal opbygge civilt. Meningen er, at man skal bekæmpe Taleban militært. Det er det, som er hr. Søren Espersens holdning til det her. Derfor er der jo i virkeligheden en uenighed hos det flertal, der her i Folketinget står bag Afghanistanstrategien, men også en grundlæggende uenighed med os. Det er derfor, vi ikke kan støtte det her forslag.

Kl. 14:07

Formanden:

Ja tak. Der er ønsket om korte bemærkninger. Først er det hr. Søren Espersen.

Kl. 14:07

Søren Espersen (DF):

Jamen der er ingen uenighed overhovedet. Vi står helhjertet bag ved det beslutningsforslag, der ligger her. Og jeg vil også gerne rette en misforståelse, for vi har ikke på noget tidspunkt sagt, at vi nu skulle bombe Afghanistan. Det er sådan noget, hr. Holger K. Nielsen finder på. Det har vi aldrig sagt. Vi har talt om et større militært engagement, for det er nødvendigt, også efter devisen »the more we use, the less we lose«, altså desto flere vi bruger af soldater, desto færre taber vi. Det er en god, gammel militær viden, og sådan er det. Derfor siger vi, at der skal flere tropper til. Det er det, vi har sagt.

Må jeg godt spørge hr. Holger K. Nielsen, når han nu siger, at han gerne vil satse mere på det civile: Hvordan har han tænkt sig, at det skulle foregå? Kender han nogle græsrodsbevægelser, der vil tage ned til Afghanistan uden at have sikkerhed for deres egen sikkerhed, uden at have en viden om, om der er soldater, der passer på dem? Hvordan skulle det foregå? Skulle soldaterne trækkes væk, og skal vi så sende en hel masse græsroddere af sted, og skal de så begynde at bygge broer? Hvordan tror hr. Holger K. Nielsen det vil gå de folk?

Kl. 14:08

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:08

Holger K. Nielsen (SF):

Der må jeg så svare, at vi faktisk i det forsvarsudspil, vi har fremlagt, har foreslået det, vi kalder en ny genopbygningsstyrke eller samtænkningssstyrke: Man tager nogle folk ind med udgangspunkt i deres civile kvalifikationer, men det er folk, som så også har en militær baggrund. Jeg tror faktisk, at det i den sammenhæng er vigtigt, at forsvaret begynder at satse på en anden form for soldater, som måltrettet skal bruges til den civile genopbygning, men som så også har en militær baggrund, så de kan beskytte sig selv.

Hr. Søren Espersens siger, at det ikke er hans mening at bombe. Det passer jo ikke, for det er det jo. Hr. Søren Espersen har jo ikke vendt sig mod F-16-fly. Hr. Søren Espersen vil da gerne bombe så meget som overhovedet muligt. Hr. Søren Espersen har jo hele tiden sagt, at der skal optrappes militært. Hr. Søren Espersen mener jo, at hvis man ikke mener, man skal bekæmpe Taleban militært, så er man snøftende selvopgivende, og så er man sølle. Det er jo hele den der militaristiske logik, der ligger i hr. Søren Espersens hoved, og som kommer til udtryk gang på gang, og selvfølgelig er det det, som er problemet. Hr. Søren Espersen og Dansk Folkeparti ønsker krigen, de ønsker en militær løsning på det her. Det er jo sandheden, vil jeg sige til hr. Søren Espersen.

Kl. 14:09

Formanden:

Hr. Søren Espersen for en kort bemærkning.

Kl. 14:09

Søren Espersen (DF):

Jeg vil gerne vedgå, at jeg er så gammeldags, at jeg synes, det er en god idé at besejre ens fjende. Ja, det er derfor, at vi er i Afghanistan. Det er, fordi der er kommet et angreb mod Vesten, og det forsvarer vi så, og der går vi så på vores fjende, selvfølgelig. Så håber jeg, de er så kloge, at de nedlægger våbnene, men jeg synes, vi skal presse på for det, også militært.

Med hensyn til det med det militære, vil jeg sige, at det, der jo faktisk er kernepunktet i hele SF's indstilling både til forsvaret og til NATO, er, at man jo helst så, at NATO var en organisation, der slet ingen militær del havde. Det er det, som der også står i SF's eget principprogram, og det er det, der ligger i hele SF's måde at tænke på. Er det i virkeligheden ikke det, som det hele drejer sig om? Og hvordan tror man fra SF's side at man kan komme med i det næste forsvarsforlig,

når man har en fuldstændig naivistisk, pacifistisk indgang til hele det her spil?

Kl. 14:10

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:10

Holger K. Nielsen (SF):

Ligefrem pacifistisk synes jeg da ikke man kan sige det er. Jeg synes også, det er meget realistisk. Det må jeg da sige. Altså, den der diskussion, som jeg før nævnte om at få nogle andre styrker ind i billedet, er da en diskussion, der også foregår i forsvaret i øjeblikket, ved jeg. Og jeg har diskuteret det med forskellige reserveofficerer og også andre i forsvaret, som faktisk er meget optaget af tanken om, at man ved samtænkning af det civile og det militære får en anden form for styrker ind, som bruger deres kvalifikationer, men som har en militær baggrund. Det kan være reserveofficerer. Det kan være folk, der har en militær uddannelse, men som tager til Afghanistan for at bruge deres kvalifikationer som ingeniører eller som bygningshåndværkere osv. Og den tanke er der da meget stor interesse for, og det kan jeg da ikke se er spor naivistisk, det er faktisk meget realistisk i forhold til de nye udfordringer, vi står over for.

Kl. 14:11

Formanden:

Så er det hr. Morten Helveg Petersen for en kort bemærkning.

Kl. 14:11

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg vil sige, at jeg blev ærgerlig, da jeg hørte SF's ordfører redegøre for SF's holdning til sagen her. For det startede ellers godt med, at hr. Holger K. Nielsen anerkendte, hvad der her ligger i strategien omkring genopbygning, samtænkning og nogle af de ting, som vitterlig skal på banen, hvis Afghanistan skal lykkes. Og så meget desto mere ærgerligt er det, at SF vælger ikke at være med, når det kommer til stykket.

Når man som jeg i øvrigt hører SF argumentere for et internationalt retssamfund, for vigtigheden af FN og af, at man forankrer sine militære interventioner i et folkeretligt klart grundlag osv. osv., ligger det da lige til højrebenet, at SF burde være at finde blandt de partier, der bakker op bag ikke mindst den her nye strategi, der netop lægger vægt på genopbygning og på samtænkning og ikke bare på de toner, som vi tidligere har hørt fra partier her i salen, om, at det bare drejer sig om at dræbe flest mulige talebanere osv.

Derfor går mit spørgsmål i al sin enkelhed vel på, hvorfor SF ikke er med på det forslag, der ligger på bordet her i dag.

Kl. 14:13

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:12

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg kan da godt forstå, at hr. Morten Helveg Petersen hellere vil have SF med end Dansk Folkeparti, for det, man hører fra hr. Morten Helveg Petersen og hr. Søren Espersen, er jo som ild og vand i forhold til hinanden.

Men når det drejer sig om FN, synes jeg alligevel, at hr. Morten Helveg Petersen lige skal vende det en ekstra gang. For bare fordi der er tale om FN, er man jo ikke altid med. Eksempelvis er der jo FN-tropper i Congo i øjeblikket, og der er måske mere brug for, at vi er der, når det kommer til stykket, i forhold til hvad der sker af humanitære overgreb. Men der er vi jo ikke med, for det er vi ikke. Og en af grundene er jo, at vi har bundet så mange kræfter i Afghanistan.

Et af problemerne i dansk udenrigs- og forsvarspolitik, synes jeg, er jo, at vi har nedprioriteret rene FN-missioner igennem ganske, ganske mange år. Og hvorfor har vi det? Fordi vi har bundet så mange ressourcer i Afghanistan.

Derfor synes jeg også, at hr. Morten Helveg Petersen burde tænke på, at hvis man virkelig skulle tage FN alvorligt og deltage i flere rene FN-missioner, bliver vi simpelt hen nødt til at nedprioritere Afghanistanmissionen.

Kl. 14:13

Formanden:

Hr. Morten Helveg Petersen for en kort bemærkning.

Kl. 14:13

Morten Helveg Petersen (RV):

Selvfølgelig kan man ikke altid være med, udelukkende fordi der står FN. Det er selvfølgelig også et spørgsmål om, hvad man har af kapaciteter i de enkelte medlemslande.

Men er problemet for SF ikke, at man aldrig er med? Er problemet ikke, at man stort set aldrig bakker op bag nogen af de her typer af operationer?

Det, jeg ikke kan få til at hænge sammen, er, at SF i øvrigt taler for et internationalt retssamfund, taler for nogle af alle de her ting, der ligger på bordet i den strategi, vi behandler her i dag, og alligevel vælger SF igen at sige nej. Det forstås jeg simpelt hen ikke.

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:14

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil sige til hr. Morten Helveg Petersen, at vi da har deltaget og har støttet FN-operationer i Balkanområdet og i Afrika. Det har vi gjort, så det har ikke noget med det at gøre.

Det har noget at gøre med, at vi jo har ønsket en nedtrapning af det militære engagement, bl.a. for at vi så med større styrke kan deltage i rene FN-operationer, f.eks. i Afrika, for at vi kan varetage andre opgaver med vores forsvar, f.eks. i det arktiske område, og for at vi stadig væk kan deltage i kampen mod pirater, som vi gør i øjeblikket.

Hr. Morten Helveg Petersen er vel klar over eller burde i hvert fald overveje, om det danske forsvar i længden kan hænge sammen, når vi har bundet så mange ressourcer, som vi har, i Afghanistan. Han burde tænke på, hvor meget det slider på forsvaret i øjeblikket, og hvordan der er en risiko for, at vi, som årene går, lægger alle vores udenrigspolitiske æg i Afghanistan. Alle de ressourcer, vi har i Danmark til at føre aktiv udenrigs- og sikkerhedspolitik for, bliver brugt i Afghanistan. Det kan da ikke være i Det Radikale Venstres interesse, at det går den vej.

Kl. 14:15

Formanden:

Så er det hr. Søren Pind for en kort bemærkning.

Kl. 14:15

Søren Pind (V):

Jeg vil gerne vende tilbage til hr. Holger K. Niensens citat i Berlingske Tidende den 3. november 2008, for jeg synes egentlig, at hr. Holger K. Nielsen skylder at uddybe sit synspunkt lidt. Det var en sammenligning mellem et FN-sanktioneret svar på et angreb, der blev udført på en dato, som for alle under 50 år altid vil være mejslet i erindringen, og Sovjet, et grusomt diktatur, som myrdede millioner af mennesker, og som førte en grusom angrebskrig, bl.a. med legetøjsbomber rettet mod de mindste børn. Jeg synes, at hr. Holger K. Nielsen skylder at forklare, hvad det er for en sammenligning, han drager imellem det sovjetiske imperiums angreb på Afghanistan og et FN-sanktioneret angreb som svar på et terrorangreb rettet mod den vestlige verdens hjerte. For under alle andre omstændigheder ville et sådant udsagn være blevet stemplet som det, det var, nemlig fortrædeligt.

Kl. 14:16

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:16

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil sige til hr. Søren Pind, at jeg ikke har taget stilling til det sovjetiske samfunds natur i den bemærkning. Jeg lod alligevel bemærke, at mange af de argumenter, som bliver brugt også her fra dansk side om vores Afghanistanmission, om kvinders rettigheder og om demokrati, var helt de samme argumenter, som blev brugt fra sovjetisk side, og som i øvrigt Land og Folk også støttede dengang – meget interessant. Men det har ikke noget med det at gøre.

Det, jeg taler om, er, at vi er kørt fast på samme måde, og det, som flere og flere er begyndt at erkende, er jo, at vi militært set er kørt fast. Det var det, som skete i Vietnam for USA i 1960'erne, og det, som er det karakteristiske for den form for guerillakrigsførelse, man er oppe imod, er jo, at det ikke hjælper, at man sender nok så stærke militærmaskiner af sted. Man kan ikke vinde militært, for det, som man kan vinde på, er ved at vinde lokalbefolkningernes tillid, så man kan adskille lokalbefolkningen fra Taleban. Det her handler om, at det lige så meget er en ideologisk kamp for at svække Talebans indflydelse i Afghanistan.

Kl. 14:17

Formanden:

Hr. Søren Pind for en sidste kort bemærkning.

Kl. 14:17

Søren Pind (V):

Kan hr. Holger K. Nielsen slet ikke se det stødende i at drage en sådan sammenligning? Er det sådan, at godt og skidt og rigtigt og forkert er ophævet i hr. Holger K. Nielsens verden: Vi har en sovjetisk invasion den ene dag, og de sagde det samme, og så kommer der et FN-sanktioneret angreb, som skal svare igen på 3.000 dræbte midt i New York, midt i verdensbyen, og så er alt et fedt?

Kan hr. Holger K. Nielsens slet ikke begribe, hvor anstødeligt nogle af os synes, det er? Kunne hr. Holger K. Nielsen finde på at kalde en sådan reaktion for hysteri eller noget andet? Jeg skal jo ikke lægge hr. Holger K. Nielsen ord i munden, men det kunne bare være meget rart at prøve på sådan at betegne, hvad hr. Holger K. Nielsen egentlig mener, hvordan han kan tillade sig at bruge en sådan sammenligning.

Kl. 14:18

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:18

Holger K. Nielsen (SF):

Det er jo meget interessant, at partier, der taler om ytringsfrihed, anfægter ens ret til at sige dit-ten, dutten, datten. Det gælder den britiske general, som hr. Søren Espersen vil have til at sige, hvad han mener, og hr. Søren Pind.

Hysterisk – jo, det var et meget godt udtryk, der kom dér. Jeg må indrømme, at når det drejer sig om hr. Søren Pinds følelsesliv, har jeg ikke meget at tilføje, og jeg har ikke noget forhold til det, for jeg ved ikke, hvad der støder hr. Søren Pind, men hvis jeg har stødt hr. Søren Pind, skal jeg da beklage det meget. Men det betyder ikke, at jeg ændrer opfattelse af, at vi risikerer at køre fast – vi er det ikke endnu, men vi risikerer at køre fast, på samme måde som russerne gjorde. Det er derfor, at det er vigtigt at få ændret strategien.

Kl. 14:19

Formanden:

Så er det hr. Helge Adam Møller for en kort bemærkning.

Kl. 14:19

Helge Adam Møller (KF):

På et tidspunkt, faktisk frem til i går, havde jeg måske troet, at SF kunne have indtaget en anden holdning, end de har gjort i dag, og altså stemt for det her forslag – og ikke af hensyn til regeringen og det store flertal, men fordi man jo normalt plejer at sige, at man støtter FN. Og her har vi et fuldstændig enigt FN, der anbefaler verdens lande, også Danmark, at vi deltager militært i Afghanistan – og ligefrem appellerer om det. Man kunne også gøre det af hensyn til den afghanske folkevalgte regering, som også har bedt om hjælp, men det gør SF ikke.

Jeg har så valgt at glæde mig, for det betyder jo så, at nu er det heldigvis fuldstændig utænkeligt, at SF kan komme med i et forsvarsforlig her i Danmark. Det er da glædeligt efter de holdninger, som hr. Holger K. Nielsen har givet udtryk for. Tak for det.

Kl. 14:20

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:20

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg har ikke nogen kommentarer til det. Det var jo ikke noget spørgsmål, så vidt jeg kunne høre.

Kl. 14:20

Formanden:

Det står ordføreren frit for at sige noget og også at afstå fra at sige noget. Det er jo i ytringsfrihedens sande navn. Så vi siger tak til hr. Holger K. Nielsen, da der ikke er ønsker om flere korte bemærkninger. Og så er det hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Kl. 14:20

(Ordfører)

Helge Adam Møller (KF):

I går var der en meningsmåling i Berlinske Tidende, og den blev i nogle medier udlagt, som om der ikke var flertal i den danske befolkning for, at vi skulle deltage i Afghanistan. Det passede ikke, det var faktisk 46 pct., der sagde, at det var rigtigt, at vi deltog, og det var 38 pct., der sagde, at de syntes, det var forkert, og så var der 16 pct., der ikke tog stilling. Men 46 er altså lidt mere end 38.

Men uanset hvad holdningen er, er det jo interessant, at der er sådan nogle meningsmålinger, og jeg vil da godt bruge mine knap 5 minutter til at fortælle lidt om – både til dem, der ikke har taget stilling, og for den sags skyld også dem, der er imod, at vi er i Afghanistan – hvorfor jeg og mit parti synes, at det er rigtigt, at vi er i Afghanistan. De tekniske detaljer i forslaget er der andre der har fortalt om, men vi er jo i Afghanistan af to, skal vi sige officielle grunde.

Den ene er, at FN's Sikkerhedsråd i fuldstændig enighed, alle 15 lande, har bedt os og andre lande om at deltage. Det er der så knap 40 lande der gør i øjeblikket. Den anden er, at den afghanske folkevalgte regering har bedt os om at være i Afghanistan sammen med de andre knap 40 lande.

Se, det er de sådan officielle grunde. Men hvad så med de ting, der måske i virkeligheden spiller en – i hvert fald følelsesmæssigt – meget større rolle for mig og for min holdning og, tror jeg, for mange andre menneskers holdning? Der skal vi prøve at gå 7 år og 1 måned tilbage i tiden. Det var dengang, Taleban herskede i Afghanistan og der var snesevis af terroristtræningslejre i Afghanistan, hvor terrorister fra Al-Qaeda blev uddannet. De blev uddannet til at slå civile og uskyldige ihjel, og de var gode til det. Det så vi bl.a. i New York og Washington og mange andre steder. De blev uddannet i Afghanistan.

Hvis man var modstander af systemet – og det var der jo en del der var for 7 år siden i Afghanistan – så endte man ofte på stadion i Kabul. I dag bruger man også stadion i Kabul – ho-

vedstaden i Afghanistan – man spiller fodbold stort set hver søndag. Men dengang blev der med jævne mellemrum udkommanderet tusinder og atter tusinder af almindelige afghanere, og så skulle de overvære de offentlige henrettelser, der foregik på fodboldstadion dengang. Den ene halvdel blev halshugget, og den anden halvdel blev hængt – eller også var det omvendt. Se, det var, hvad der foregik på stadion i Kabul.

Hvordan var situationen så dengang for specielt kvinder, eller endnu mere nøjagtigt for piger? Der bor ca. 25 millioner i Afghanistan, og det gjorde der også dengang. Der var nul piger, der gik i skole. Der var ikke en eneste afghansk pige, der gik i skole for 7 år og 1 måned siden. Det var forbudt ved lov af Taleban, at man kunne få nogen form for uddannelse. I dag er der mere end 2 millioner afghanske piger, der får en uddannelse.

Dengang var der ca. 15 pct., der havde adgang til sundhedsydelse, og i dag er det ca. 80 pct. af befolkningen.

Alt det er nogle af de grunde til, at den konservative folketingsgruppe og Det Konservative Folkeparti varmt går ind for, at vi vedtager dette beslutningsforslag.

Kl. 14:24

Formanden:

Der er en kort bemærkning fra hr. Frank Aaen.

Kl. 14:24

Frank Aaen (EL):

Tak. Nu har jeg ikke nogen sympati for Al-Qaeda eller taleban, hvis det skulle være nødvendigt at sige det. Men alligevel: Når nu hr. Helge Adam Møller siger, at de, der angreb Twin Towers i New York og Pentagon i Washington, blev uddannet i Afghanistan, er det vel korrekt at sige, at de pågældende terrorister lod sig uddanne i USA og boede i USA. Tilsvarende er en lang række af de folk, der har gennemført andre terroraktioner, opvokset i og har uddannet sig i de lande, de boede i, og har i virkeligheden slet ikke noget med Afghanistan at gøre.

Jeg synes, at det er lidt vigtigt. Man kan sige, at det er pedanteri, men hvis det nu er sådan, at terroren udvikler sig mere i vores egne lande, om jeg så må sige, og ikke har så meget med Afghanistan at gøre, kan man jo sige, at en krig i Afghanistan måske ikke er særlig velegnet til at bekæmpe terror med.

Kl. 14:25

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:25

Helge Adam Møller (KF):

Nu er det jo sådan, at hr. Frank Aaen tit dels glemmer, hvad han selv mente og stod for, dels hvad andre stod for tilbage i fortiden. Men lad mig bare minde ham om, at det er rigtigt, at der i Afghanistan ikke dengang var terroristtræningslejre, hvor man uddannede folk til piloter på jumbojetfly og tilsvarende. Men den almene terroristtræning var der rigtig, rigtig mange, der fik i Afghanistan. Og derefter var der så nogle af dem, der tog til USA og fik et certifikat til flyvemaskine uden helt at fortælle, hvad det var, de skulle bruge det til. Og så dræbte de lige 3.300 civile, uskyldige mennesker. Det er det system, jeg godt vil være med til at forhindre. Og jeg vil altså hellere lytte til flertallet i den afghanske befolkning, end jeg vil lytte til hr. Frank Aaen. Og det synes jeg der var mange, der skulle gøre.

Kl. 14:25

Formanden:

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning.

Kl. 14:25

Frank Aaen (EL):

Så vil jeg sige til hr. Helge Adam Møller, at vi er enige om, at det var en fortalelse, der skete lige før. Det er så i orden, det kan ske for enhver.

Men alligevel vil jeg for det første sige: Hvis det er sådan, at terroren i højere grad udvikler sig i vestlige lande i forskellige celler, er det jo noget forfæjlet at føre krig mod et fattigt land, i hvert fald med den begrundelse.

For det andet: Er hr. Helge Adam Møller ikke bange for, at den måde, der føres krig på i både Irak og Afghanistan, er med til at lette terroristernes mulighed for at rekruttere nye terrorister? Det er jo også det, det drejer sig om. Det er jo lidt fantastisk, at man kan rekruttere et ungt menneske til at foretage et selvmordsangreb. Og det skal der jo ganske meget til for, vil jeg sige til hr. Helge Adam Møller. Er det Det Konservative Folkepartis opfattelse, at det er blevet vanskeligere for terrorister at rekruttere nye terrorister efter krigen i Afghanistan og efter krigen i Irak? Eller er det måske gået modsat?

Kl. 14:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:27

Helge Adam Møller (KF):

Når hr. Frank Aaen startede med at sige, at så er vi jo enige, vil jeg sige: Nej, vi var ikke enige, og jeg gav ikke udtryk for, at jeg var enig på noget

som helst område med hr. Frank Aaen, tværtimod.

Hr. Frank Aaen spørger, hvordan jeg har det med, at vi fører krig mod et fattigt land. Jeg vil sige: Nej, vi fører ikke krig mod et fattigt land, vi fører krig *for* et fattigt land. Og det er derfor ikke et lille flertal i FN – og det troede jeg sådan set også Enhedslisten indimellem havde lidt respekt for – det er et fuldstændig enigt Sikkerhedsråd i FN, altså store og små nationer, der har opfordret, ja, appelleret til hr. Frank Aaen og til mig og til udenrigsministeren om, at vi deltager. Det er den folkevalgte regering, den regering, som den fattige befolkning har valgt – det ved jeg godt at hr. Frank Aaen heller ikke har nogen respekt for – der også beder os om at være der. Jeg lytter mere til den, end jeg lytter til hr. Frank Aaen.

Kl. 14:28

Formanden:

Så er der et ønske om en kort bemærkning fra hr. Holger K. Nielsen.

Kl. 14:28

Holger K. Nielsen (SF):

Det undrer mig egentlig, at hr. Helge Adam Møller, der har en militær baggrund og sådan bør have en vis respekt for militærfolk, slet ikke har kommenteret hr. Søren Espersens hånende bemærkninger om den afgående britiske brigadefører, som hr. Søren Espersen kalder for snøftende og slap og sølle, fordi den pågældende brigadefører har formastet sig til at mene, at man ikke kan vinde militært, men at det er nødvendigt med en politisk løsning.

Tror hr. Helge Adam Møller, at det fremmer danske interesser, at man på den måde fornærmer og direkte bagtaler en fremtrædende brigadefører, som har været chef for de danske styrker? Og burde det ikke være noget, som Det Konservative Folkeparti, der har sådan en tradition for en vis korrekthed i den måde, tingene omtales på, påtaler, når et nærtstående støtteparti kalder en højtstående britisk general for snøftende og sølle osv.?

Kl. 14:29

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:29

Helge Adam Møller (KF):

Se, der er meget, jeg ikke har kommenteret. Det tillader tiden heller ikke. Godt nok har vi ytringsfrihed her i Danmark, men vi har ikke ytringspligt. Og med hensyn til om generalen føler sig stødt eller ej, vil jeg sige, at jeg såmænd

ikke er helt sikker på, at generalen sidder og hører debatten i Folketinget i øjeblikket.

Hvis han gjorde det, ville han have den samme holdning, som jeg og hr. Søren Espersen har, nemlig at det er godt, at vi har ytringsfrihed. Så kan generalen være uenig med hr. Søren Espersen og omvendt, og det tror jeg de begge to overlever.

Kl. 14:29

Formanden:

Så er det hr. Holger K. Nielsen.

Kl. 14:29

Holger K. Nielsen (SF):

Ja, ja, det er slet ikke det. Jeg tvivler da meget på, at den pågældende general tager hr. Søren Espersen alvorligt. Altså, hvis han gjorde det, ville han virkelig have et problem. Så det jeg tror sådan set ikke vi skal være bange for.

Men jeg synes, at det da er vigtigt, at få opklaret, om Det Konservative Folkeparti mener, at det virkelig kan være rigtigt at være i så tæt et samarbejde med et parti, der har en så nedladende holdning til, en så arrogant holdning til og en så dårlig sprogbrug om en fremtrædende allierets brigadechef. Det synes jeg da er vigtigt at få afklaret her i Folketingssalen.

Kl. 14:30

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:30

Helge Adam Møller (KF):

Det synes jeg hr. Holger K. Nielsen så skulle afklare. Jeg går meget ind for ytringsfrihed og jeg kan godt lide, at folk siger, hvad de mener, og så kan vi være uenige enkelte gange.

Hvis jeg ikke har taget helt fejl af udviklingen i SF de sidste par år, vil jeg mene, at det er, lige som om SF søger en vis tilnærmelse til Socialdemokratiet og måske endda overvejer at gå i regering med det. Da jeg så hørte den socialdemokratiske ordfører her i dag, hørte jeg, at han jo sagde det diametralt modsatte af det, hr. Holger K. Nielsen sagde. Han var meget enig i det, jeg sagde, så selv om der kan være små uenigheder indimellem på enkelte områder, kan man søreme godt arbejde sammen i et godt fællesskab. Jeg kan.

Kl. 14:30

Formanden:

Så er der en kort bemærkning fra hr. Søren Espersen til ordføreren.

Søren Espersen (DF):

Når jeg tager ordet, er det, fordi jeg gerne vil have rettet en misforståelse i forbindelse med noget af den – mener jeg – misinformation, som hr. Frank Aaen forsøgte at sprede, da han sagde, at de folk, der stod bag 11. september, jo ikke havde spor at gøre med Afghanistan. Jeg vil gerne bede hr. Helge Adam Møller bekræfte, at hele Al-Qaedas ledelse sad i Afghanistan, og at Osama bin Laden og hans slæng, som satte det hele i værk, havde fået et safe haven i Afghanistan, hvor de kunne boltre sig, fuldstændig som de ville.

Kl. 14:31

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:31

Helge Adam Møller (KF):

Det kan jeg helt bekræfte.

Kl. 14:31

Formanden:

Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Tak til hr. Helge Adam Møller. Næste ordfører er hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 14:31

(Ordfører)

Morten Helveg Petersen (RV):

Allerførst må det være på sin plads at rette en stor tak til de unge mænd og kvinder, der yder en fantastisk indsats for Danmark i Afghanistan. Soldaterne og deres familier fortjener den allerstørste respekt for den store indsats, de yder fjernt fra Danmark og til forsvar for Danmark. Vi skal blive bedre til at anerkende den store indsats, der ydes, også når soldaterne vender hjem efter at have sat deres liv på spil for Danmark.

Det Radikale Venstre har støttet den danske indsats i Afghanistan fra starten, grundlæggende set fordi vi tror på et internationalt retssamfund. Vi lægger vægt på, at den danske indsats i Afghanistan hviler på et folkeretligt, klokkeklart grundlag i form af stribevis af resolutioner vedtaget i FN's Sikkerhedsråd.

Det Radikale Venstre er gået konstruktivt ind i forhandlingerne om strategien for Helmand og senere den generelle strategi for Afghanistan. Vi spillede ud med vores eget forslag til en ny Afghanistanstrategi i foråret. Vi foreslog på det tidspunkt at styrke genopbygningen med flere penge, vi foreslog at øge det danske militære bidrag i Afghanistan i perioden 2008-2012 med henblik på at uddanne endnu flere afghanske

soldater, vi foreslog såkaldte omeletter, som det hedder i terminologien, hvor danske styrker indgår i afghanske enheder med henblik på uddannelse og træning, og vi foreslog, at der løbende evalueres på, om den danske indsats virker efter hensigten, og om vi gør fremskridt.

Det er i høj grad det, der er kommet ud af drøftelserne, hvorfor Det Radikale Venstre selvfølgelig også støtter op bag beslutningsforslaget, som vi behandler her i dag. Vi vil gerne kvittere for en god proces i forhold til udenrigsministeren, forsvarsministeren og regeringen. Den gode proces har ført til et godt resultat. Vi lægger vægt på træning og uddannelse af afghanske sikkerhedsstyrker, så afghanerne selv gradvist begynder at kunne overtage mere ansvar for egen sikkerhed, og det er vel det, som virkelig er det væsentlige i forslaget her, nemlig at vi ganske gradvis med strategien og ved realisering af strategien vil begynde at kunne overdrage mere ansvar til afghanerne selv.

Resultatet, som ligger på bordet her i dag, lægger også vægt på genopbygning og sam-tænkning ud fra en klar filosofi om, at vi ikke vinder kampen i Afghanistan udelukkende med militære midler, men særlig med en bredspek-tret indsats, som det er beskrevet i forslaget her.

Folketinget skal senere på året behandle et beslutningsforslag fra Det Radikale Venstre om behovet for en national sikkerhedsstrategi. Heri bør indgå en generel diskussion om de succes-kriterier, som vi opstiller fra dansk side for vores internationale indsats generelt og også specifikt i forhold til udsendelse af danske soldater. Vi har lagt vægt på, at der i forbindelse med Afghanistan opstilles indikatorer for antal uddannede styrker, og jeg vil gerne bede ministeren – forsvarsministeren eller udenrigsministeren – bekræfte, at dette arbejde allerede er i gang sammen med englænderne.

Samtidig skal vi være helt åbne og nøgterne med hensyn til, at befolkningen både herhjemme og i Afghanistan er i tvivl om, hvorvidt vi gør det rigtige, om strategien virker efter hensigten. Netop derfor skulle det gerne være tydeligere, hvad det er, vi laver, og på hvilket grundlag og i hvilken ramme vi bidrager. Og jeg vil gerne sige til regeringen, og de øvrige partier i øvrigt, at vi fra radikal side lægger meget vægt på, at der er den højest mulige grad af åbenhed om, hvad det er, vi laver herhjemme, og hvad det er, vi laver i Afghanistan. Det at komme ud og diskutere og blande sig i debatterne med henblik på at påvirke opinionen er af største vig-

tighed i den kommende strategiperiode. Det er også vigtigt, at vi, ud over hvad vi vedtager i dag, og hvad der ligger i strategien, bestræber os på at diskutere Afghanistan og de store udfordringer, som Afghanistan udgør for den samlede danske udenrigspolitik.

Hvis formålet er at vinde tilliden i den afghanske befolkning samt at overbevise den danske befolkning om nytten af det, vi gør, er det vigtigt, at der gradvist kommer, hvad man kan kalde et afghansk ansigt på operationerne. Det kommer der kun ved at uddanne endnu flere afghanske sikkerhedsstyrker og gradvist overlade mere ansvar til afghanerne selv.

Det er beskrevet i den strategi, som beslutningsforslaget i dag er udtryk for, og det kan vi støtte fra Det Radikale Venstres side. Tak.

Kl. 14:36

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Den næste er Enhedslistens ordfører, og det er hr. Frank Aaen.

Kl. 14:36

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Regeringen og de øvrige partier, der er tilhængere af krigen i Afghanistan, har i dag som tidligere forsøgt at male et skønmaleri af situationen. Hver gang vi diskuterer Afghanistan her i Folketingssalen, får vi at vide, at det går fremad, men ved enhver nøgtern betragtning kan man jo se, at det gør det ikke, tværtimod. Taleban er blevet stærkere, de gennemfører meget store angreb, dominerer store dele af landdistrikterne, antallet af dræbte udenlandske soldater, herunder danske, vokser, og det er tydeligt, at de udenlandske tropper ikke på nogen måde er ved at vinde krigen, et synspunkt, som også har været fremme i debatten i dag. Også en lang række ledende militærfolk erkender, at krigen ikke er på vej til at blive vundet og ikke kan vindes militært.

Regeringen siger, at vi er med til at skabe mere global sikkerhed, men krigen i Afghanistan udgør ligesom den i Irak en meget perfekt rekrutteringsbase for Al-Qaeda til at få nye terrorister. Statsministeren har sagt, at krigen i Afghanistan skulle beskytte Danmark mod terror, men det er jo det rene vrøvl, for det, der sker, øger tværtimod risikoen for terror mod Danmark, og vi ser både i Irak, i Afghanistan og i Pakistan og en lang række andre lande, at antallet af terrorister i dag er større end nogen sinde.

Så argumenteres der med, at det er for at skabe demokrati og udvikling i Afghanistan. Her er

det også svært at se fremskridt. Regeringen i Kabul er gennemkorrupt, en række af landets værste krigsforbrydere indgår i den. Hvis man er en god ven af præsidenten, kan man slippe af sted med narkosmugling, mord og voldtægt. Regimet er præget af reaktionær islamisme, der minder om det, vi kendte fra Taleban. Kvinder, der taler imod undertrykkelse, forfølges og trues, og en journalist er fængslet udelukkende for at downloade en tekst, der kritiserer kvindeundertrykkelse. Vi har også fået at vide, at afghanske regeringssoldater henretter fanger for øjnene af danske soldater.

Derfor må vi sige, at det, vi kan lære af det, der sker i Afghanistan, er det samme som det, vi kan lære af det, der er sket i Irak, nemlig at demokrati ikke kan indføres oppefra med bomber og militær magt. Det er sigende – og det er også derfor, at de udenlandske styrker bliver mere upopulære i øjeblikket i Afghanistan – at antallet af civile drab foretaget af koalitionen er et permanent og voksende problem. Selv om forsvarsministeren siger, at man gør, hvad man kan for at undgå civile tab, kommer der hele tiden nye eksempler på tab. Juli: 49 civile dræbt i et luftangreb. August: 90 civile, heraf 60 børn, dræbt i et amerikansk luftbombardement. Oktober: 18 civile, heraf 15 børn, dræbt i et luftangreb.

Amerikanerne har i et studie anslået, at det er 3.200 civile, der er dræbt af de udenlandske tropper siden 2005. Vi synes ikke, at det er acceptabelt, og vi mener selvfølgelig også, det er forkert, at man bare forlænger mandatet og på den måde forlænger krigen. Vi mener, at det er en nytteløs og skadelig krig. Vi er enige med den britiske ambassadør i Afghanistan, som har sagt, at de udenlandske tropper i Afghanistan er en del af problemet snarere end en del af løsningen.

Derfor vil vi sige, at det bedste, vi kan gøre, er at trække de danske soldater ud og sørge for at få gang i en helt anden proces – som jeg også tidligere har orienteret om vores holdning til her i Folketinget – hvor man får igangsat forhandlinger med de fornuftigste kredse i Taleban og andre modstandsgrupper end Taleban, at man får FN aktivt ind i de forhandlinger, at man overvejer, hvordan man kan få en anden type af styrker ind for at være med til at bevare fred, og at man får prioriteret den humanitære indsats langt højere end det, vi ser i øjeblikket.

Vi er bange for, at det ikke er det, der er ved at ske; det er desværre nok det modsatte. Vi synes,

at Danmark skal sige fra over for det, der sker, og vi mener, at Danmark skal vende tilbage til den fredelige og fornuftige politik, der engang prægede dansk udenrigspolitik, hvor det i højere grad var FN, end det var George Bush, som tegnede linjen.

Kl. 14:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det Liberal Alliance, og det er hr. Villum Christensen.

Kl. 14:41

(Ordfører)

Villum Christensen (LA):

I Liberal Alliance støtter vi op om Danmarks engagement i Afghanistan. Det gør vi, fordi vi mener, at man som et demokratisk foregangsland med en stærk tro på et internationalt retssamfund har pligt til og ansvar for aktivt at bistå med at løse ressourcekrævende opgaver i internationalt regi. Der er på en lang række områder sket mærkbare samfundsmæssige fremskridt – det er så i modsætning til hr. Frank Aaens vurdering – der bidrager til at danne et langsigtet fundament for en demokratisk udvikling. Denne positive udvikling understreger vigtigheden af, at Danmark fortsætter dette engagement.

Udviklingen har bl.a. betydet, at omkring 5 millioner flygtninge er vendt tilbage til Afghanistan, og at flere en 6 millioner børn og unge går i skole – og det har vi hørt om tidligere i dag. Til sammenligning kan vi sige, at tallet i 2001 var 900.000, og det var kun drenge. I øjeblikket er det op mod 80 pct., der frekventerer en læge. Vi har altså fået en helt anden udvikling end den, vi har set i de sidste mange år.

Det afghanske samfunds positive fremgang har dog en høj pris, det ved vi alle sammen. Det har vi med stor beklagelse set alt for mange eksempler på. Den betydelige, risikofyldte og komplekse mission i Afghanistan medfører derfor et tungt ansvar på os alle for at sikre, at den militære og civile indsats følges af en tæt og strategisk evaluering. Det udgør et afgørende element i de danske troppers sikkerhed og må anses for en forudsætning for, at de danske jenser, som vi kalder dem, kan fortsætte deres fremragende og professionelle stykke arbejde.

Med beslutningsforslaget er det intentionen at øge fleksibiliteten til løbende at kunne sammensætte det danske bidrag på den mest hensigtsmæssige måde, både i forhold til den danske Afghanistanstrategi og de varierende militære opgaver i landet. I Liberal Alliance anser vi øget fleksibilitet for et sikkerhedsmæssigt værk-

tøj til gavn for både de danske tropper, de afghanske sikkerhedsstyrker og ikke mindst den afghanske civilbefolkning. På den baggrund kan vi fuldt ud støtte op om beslutningsforslaget.

Afslutningsvis vil jeg i lighed med hr. Morten Helveg Petersen rette fokus på de store forpligtelser, vi har over for de mennesker, som vi sender ud i verdens brændpunkter. Vi har det overordnede ansvar for, at de, der sendes af sted, har den fornødne uddannelse bag sig og er klædt på så godt som overhovedet muligt til opgaverne. Men vi har også et lige så stort ansvar over for de hjemvendte tropper, som vi under ingen omstændigheder må svigte.

Vores aktivistiske udenrigspolitik betyder, at danske soldater deltager i reel krigsførelse, som koster menneskeliv. Det ved vi alle sammen. Vi skal derfor være bevidste om de konsekvenser, det har for soldaterne og deres pårørende. Vi er en krigsførende nation – et forhold, som stiller helt nye krav til den måde, vi håndterer de hjemsendte på. Derfor foreslår vi i Liberal Alliance en sammenhængende veteranpolitik, som skal klargøre forsvarets og resten af samfundets opgaver i forhold til soldater og pårørende før, under og efter udstationering. Det forekommer helt ude af proportion, hvis man f.eks. sammenligner med den hjemkomst, som sportsudøvere fra et VM eller et EM eller en slutrunde af den slags bliver tilbudt, med det tilbud, som vi giver vores soldater, som både har ar og sår på sjælen og meget ofte fysiske men resten af livet. Det er altså et offer, som ydes for vores demokrati, og ikke for en velbetalt stjernestatus. Vi vil fremsætte disse ønsker for Forsvarskommissionen, som netop arbejder i øjeblikket.

Kl. 14:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en enkelt kort bemærkning til ordføreren. Den er fra hr. Holger K. Nielsen.

Kl. 14:46

Holger K. Nielsen (SF):

Det sidste er jeg fuldstændig enig i. Men når hr. Villum Christensen går meget op i uddannelsen af de soldater, som man sender ud, er han så ikke lidt bekymret, når man i det her beslutningsforslag sender endnu flere soldater ud, uden at deres uddannelsesmuligheder faktisk forbedres? Det er jo et generelt problem, at der ikke er udstyr, at der ikke er materiel nok her i Danmark til dem, der skal udsendes, fordi vi har sendt alt materiellet derud. Det er noget af det, som man i næste forsvarsforlig skal tage fat på. Men indtil da har man jo stadig væk det pro-

blem, og derfor er det vel lidt bekymrende, at man sender endnu flere ud med den dårlige uddannelse, som man har i øjeblikket. Burde det ikke være sådan, at man sendte færre ud, så de, man sendte ud, faktisk er uddannet på det bedste materiel og forberedt på den allerbedste måde, man kan forestille sig?

Kl. 14:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Ordføreren.

Kl. 14:46

Villum Christensen (LA):

Det siger sig selv, at verden jo aldrig er hundrede procent optimal. Vi kunne jo altid ønske os endnu bedre uddannelse, vi kunne altid ønske os endnu bedre udrustning, og sådan vil det vel være i enhver sammenhæng. Jeg tror, at lige netop her vil der være brug for, at vi får en understøtning nedefra for netop at kunne være mere fleksible i forhold til den samlede strategi. Og der tror jeg altså nogle gange at to soldater er bedre end en.

Kl. 14:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Holger K. Nielsen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 14:47

Holger K. Nielsen (SF):

Det er det da formentlig, men det spiller vel også en rolle, om de er ordentligt uddannet. Problemet er jo, at der ikke er materiel nok til, at de kan blive uddannet her i Danmark, for forsvaret har sagt, at det er bedre med det materiel, de har, som er det mest avancerede, at det er derude, frem for at det er her i Danmark. Det betyder, at man har noget, man skal uddannes på, som er forskelligt fra det, man skal bruge, når man kommer derud, for der er for mange soldater udsendt i forhold til, hvad vi har af materiel. Det der misforhold mellem materiellet og antallet af soldater bliver vel endnu større, fordi man sender endnu flere ud, uden at materiellet bliver tilsvarende forbedret.

Kl. 14:48

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:48

Villum Christensen (LA):

Det er sikkert korrekt, men det er jo også rigtigt, at der løbende bliver arbejdet på at forbedre materielsituationen. Vi drøfter jo også i Forsvarskommissionen, hvordan man kan understøtte den situation, vi er i for øjeblikket. I alle sammenhænge må det vel være det muliges kunst,

og jeg er sikker på, at med den her ekstra støtte, som alle jo stort set også har bifaldet på nær Enhedslisten og SF, vil det vise sig, at man samlet set får en bedre situation ud af det, når flere kan støtte hinanden. Det er jo et ret komplekst felt, vi er ude i her. Så decideret at gå ind og sige, at fordi nogle lige er uddannet så og så meget, kan de ikke bidrage til noget, det forstår jeg slet ikke noget af.

Kl. 14:49

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Så er det udenrigsministeren.

Kl. 14:49

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt takke det meget store flertal her i Folketinget for opbakningen til Afghanistanstrategien over den kommende periode. Vi har i detaljer beskrevet, hvad der skal bruges derude, og hvad der kan blive brugt derude.

Jeg synes også, det er meget vigtigt, at vi har det her brede flertal og den meget, meget fornuftige og kloge debat, vi har haft, for det betyder altså noget for alle de mennesker, vi sender ud til et af de farligste steder i verden. Derfor er jeg også glad for, at flere ordførere startede deres taler med at takke vores soldater, hvortil jeg godt vil føje vores politifolk, vores civile rådgivere og vores ngo'er, som alle gør et meget, meget væsentligt arbejde for freden og udviklingen i Afghanistan. Det er et arbejde, som er stærkt påskønnet af befolkningen, og jeg kan anbefale dem her i Folketingssalen, som ikke har fanget det endnu, at læse journalisten Kim Hundevadts bog »I morgen angriber vi igen«, som jo også beskriver, hvordan befolkningen i de områder, hvor de danske soldater er, øger indsatsen for og har øget interesse i at hjælpe de danske soldater, giver tips osv., fordi de har opdaget, at vores soldater, vores civile rådgivere og vores ngo'er er der for at forbedre deres tilværelse med mange små midler og mange stærke midler i en militær indsats, men så sandelig også med forbedringer i hverdagen med skolebyggeri, med skolebøger, med vandforsyning og med reparationer af det, der spiller en rolle for dem.

Det viser jo præcis, at vi jo ikke kun er der for at løse problemerne med militære midler. Det er der jo ingen der overhovedet forestiller sig at man kan, for befolkningens sind skal være med i det, der foregår, og derfor kan man også konstatere, at i de seneste meningsmålinger, jeg har set, siger 75 pct. af den afghanske befolkning, at det

var godt, Afghanistan blev invaderet. De mener altså, at det var det rigtige, der foregik.

Man kan også konstatere, som flere ordførere har været inde på, at vi jo leverer en humanitær forbedring for en meget væsentlig del af befolkningen, nemlig kvinderne. Det er jo rigtigt, som en tidligere ordfører gjorde opmærksom på, hvad der skete på stadion. Vi husker alle sammen de grufulde billeder af kvinder, der blev sat ned med deres slør på hovedet og fik et skud i nakken. Nu bliver der altså spillet fodbold på det stadion, og der er et helt andet liv.

70 pct. af de mikrokreditter, som vi jo er med til at finansiere for at sikre fremme af udviklingen i Afghanistan, bruges af kvinderne. Det havde været utænkeligt før i tiden, at kvinder kunne igangsætte erhvervsarbejde tæt ved og i hjemmet osv. – beskedent erhvervsarbejde, men dog erhvervsarbejde, som betyder, at kvinderne pludselig får deres egen rolle i familien og i samfundet. Nu er der også kvinder i parlamentet.

Kvinderne kæmper en hård kamp derude. Der er mange, som ønsker at skyde dem tilbage til Talebantiden, så jeg skal ikke male billedet rosenrødt. Det er modige kvinder, som bevæger sig frem, det er modige mennesker, som bevæger sig frem, og derfor er det så vigtigt, at vi, når vi skaber fremgang et sted, også er i stand til at fastholde fremgangen. Det er derfor, at sikkerhed og udvikling går hånd i hånd.

På lang sigt er der ikke nogen sikkerhed uden udvikling, men på kort sigt kan der ikke leveres udvikling uden sikkerhed. Det er derfor, vi siger, at indsatsen skal være så militær som nødvendigt og så civil som muligt, og derfor vil jeg også takke de civile rådgivere, politiet og ngo'erne.

Det er fuldstændig rigtigt, som flere har været inde på, at det jo ikke er meningen, at vi skal holde det her niveau konstant. Meningen er jo faktisk, at vi skal hjælpe dette samfund på vej til at klare sig selv, og det synes jeg faktisk bliver beskrevet udmærket i bemærkningerne til forslaget, som for så vidt siger det hele. Det overordnede formål med den danske indsats i Afghanistan er at bidrage til national, regional og global sikkerhed ved at forhindre, at landet igen bliver et fristed for terrorister, og samtidig skal den danske indsats bidrage til fremvæksten af et stabilt og mere udviklet Afghanistan, som kan tage vare på egen sikkerhed, fortsætte en demokratisk udvikling og fremme respekten for menneskerettigheder. Dette fordrer en fuldt integreret politisk, militær og civil dansk indsats, det er jo det, vi leverer med forslaget her, og jeg er me-

get glad for det virkelig frugtbare og gode samarbejde, der har været mellem de af Folketingets partier, der står bag forslaget.

Som hr. Morten Helveg Petersen og hr. Søren Espersen nævnte, har det jo været et godt samarbejde, og det er jeg meget glad for, for vi har sagt lige fra starten, at indsatsen skal være både humanitær, militær og civil. Det, vi gør med forslaget, er, at vi øger den humanitære indsats, som jeg også hørte hr. Holger K. Nielsen var tilfreds med, og vi øger jo den civile indsats. Men når vi skal øge den humanitære og civile indsats, må vi altså også øge den militære indsats, indtil vi har sikret et fredeligt og stabilt Afghanistan, for ellers kommer den civile og humanitære indsats til at flagre i luften uden den støtte, som skal sikre, at den får mening, og det er jo det, det drejer sig om. Det civile og det humanitære er selvfølgelig målet, det militære er aldrig målet i sig selv, militæret er midlet til at nå nogle mål, der ikke kan nås på anden vis.

Så skal jeg komme med et par konkrete svar. Hr. Søren Espersen ønsker et større NATO-samarbejde. Vi har drøftet det før, og jeg er enig. Musketereden og loyaliteten i NATO må betyde, at når vi 26 og nu snart 28 NATO-lande beslutter noget i fællesskab, skal vi også være solidariske om indsatsen. Det er fuldstændig rigtigt, at der er for mange »caveats«, som det hedder, dvs. at NATO's generalstab får at vide, at de ikke kan bruges her, de kan ikke bruges der, og de skal ophæves, så man kan gøre en rigtig slagkraftig indsats. Det går Danmark ind for.

Kl. 14:54

Men alle NATO-lande er derude. Der er 26 NATO-lande derude plus 15 ikke-NATO-lande, så vidt jeg er orienteret. Frankrig blev nævnt, men Frankrig øger sin indsats, og Frankrig er faktisk dernede, hvor det gør ondt, og hvor det er farligt.

Så må vi også indrømme, at der jo er områder, som før ikke blev opfattet som farlige, men som er blevet farligere – f.eks. hvor tyskerne er; tyskerne har jo faktisk mistet nogle stykker, fordi Taleban prøver at slå til, hvor de mener der er åbninger for dem.

Jeg deler hr. Søren Espersens betænkelighed ved nogle af de shariaudviklinger, der har været. Jeg er imod en dom over en journalist, som har downloadet noget om kvindernes udviklingsmuligheder. Kvindernes udviklingsmuligheder og ligeberettigelse og ligestilling er en del af forfatningen, som vi er glade for er blevet lavet derude. Informationsfriheden er jo også en

del af forfatningen. Jeg tog det op over for præsident Karzai, da jeg havde møde med ham vistnok i maj måned. Og det blev så også ændret fra en dødsstraf til 20 års straf, men det er jo også vanvittigt forkert. Nu må vi altså respektere retssystemet, ved at vi så appellerer til, at retssystemet ved deres højesteret erkender, at forfatningen ikke giver basis for de domme. Hvis det viser sig, at deres højesteret ikke følger forfatningen, må vi jo se på den konkrete sag på anden vis. Men vi skal vi være betænkelige ved sagen.

Derfor bemærkede jeg også, et udenrigsminister Spanta her for nylig, i går eller i forgårs eller i dag, i et interview om det der med talebanerne osv. har sagt, at han ønsker en moderat islam at lave fred med. Altså, talebanernes ortodokse side er han ikke interesseret i, men moderat islam, dem, der står for det og bevæger sig derover inden for talebankredse, vil han faktisk også godt have med at gøre.

Der synes jeg også, det er vigtigt, at vi ikke bare siger, at Taleban skal have 50 pct.s indflydelse, og at der skal laves et kompromis med Taleban. Over 90 pct. af befolkningen, nærmere betegnet 92 pct. af befolkningen i Afghanistan, ønsker faktisk Taleban hen, hvor peberet gror. Det fremgår af en undersøgelse fra ABC og ARD. I en anden undersøgelse er det så 75 pct. Det er lidt urimeligt, at Taleban, fordi de ikke kan styre sig og prøver at ødelægge alt, så skulle have så stor en indflydelse, som nogle går og snakker om, i en fredsproces. Men de skal selvfølgelig inddrages, hvis man kan få dem til at droppe deres forbindelse til Al-Qaeda. Mange er jo med som pashtuner, fordi de føler, at Taleban repræsenterer pashtunerne. Hvis man kan få trukket dem ud, er det jo godt. Og kan man få dem trukket ud, som føler, at hov, det her var jo ikke meningen, så er det godt. Kan man få trukket dem ud, som har fået åbnet øjnene, så er det godt. Men jeg vil godt sige, at meningen ikke er at talebanisere Afghanistan. Meningen er at civilisere Taleban i den proces. Men vi skal holde øje med den, og det er jeg enig i.

Meningen med den yderligere proces har hr. Holger K. Nielsen været lidt inde på. Han anerkender, at der er større civil indsats og flere midler, og der er altså også større træningsindsats over for sikkerhedsstyrkerne. For forudsætningen for, at vi kan komme i en situation, hvor vi har færre soldater og flere rådgivere, er jo, at sikkerhedsstyrkerne fungerer bedre. Der er det jo påfaldende i meningsmålingerne, at der er meget stor tillid til sikkerhedsstyrkerne. Det kan

være overraskende i betragtning af al den korruption, der er derude. Det er et af verdens mest korrumperede lande. Det er nr. 4 eller 5 på ranglisten over, hvem der er mest korrumperet. Men der er en forbløffende stor tillid til sikkerhedsstyrkerne. Den skal vi jo bygge på. Derfor har vi også politifolk ude for at levere træning af sikkerhedsstyrkerne, og derfor øger vi jo også træningen af de militære sikkerhedsstyrer med vores garnisons-OMLT. Derfor kan der ikke sættes dato på, for det ville være forkert. Men vi arbejder altså målbevidst på – det er NATO's indsats, og vi er med i den – at Afghanistan kan klare mere selv inden for det militære og sikkerhedsmæssige. De er jo allerede selv med i kampen og har leveret nogle gode kampresultater indimellem. Det er jo et fremskridt og et eksempel på, at de faktisk ønsker at understøtte den udvikling, som vi også ønsker at understøtte.

Derfor kan man ikke sige, som hr. Aaen sagde – men jeg kan have misforstået det – at vi er en del af problemet, ikke en del af løsningen. For 75 pct. af befolkningen er vi faktisk en del af løsningen, hvorimod problemet var, hvad der var, før vi kom ind.

Kl. 14:59

Så vil jeg til sidst rent oplysningsmæssigt sige til hr. Villum Christensen, og jeg takker for talen: Ordet veteranpolitik lyder selvfølgelig specielt, men forsvarsministeren har jo sørget for, at vi selvfølgelig tager os af vores soldater, også før de kommer ud, med ordentlig træning, så det er forkert, at de ikke skulle være ordentlig træned. Igen kan jeg henvise til bogen af Hundevadts. Det er jo fremragende soldater, vi har. Læs den bog og se, hvilke situationer de har været udsat for, hvordan de klarer det med improvisation, som er nødvendige i det ene øjeblik. Men man kan ikke improvisere, uden at man har en ordentlig basis. Et menneske kan ikke gå ind og improvisere noget, uden at det har en ordentlig basis at improvisere ud fra.

Det er jo en fantastisk indsats, de leverer i det militære kapitel, men også i det civile og humane, i omgangen med befolkningen derude. Det er de jo verdensmestre i. Så det er ikke rigtigt, at de kommer uforberedte og er dårligt uddannede. Så vi tager os af soldaterne før – det er jeg glad for hr. Villum Christensen peger på man skal – men også under og selvfølgelig efter. Det er efter individuel vurdering, og det kan forsvarsministeren givetvis sige meget mere om. Men selvfølgelig skal man ikke glemme solda-

terne, når de er kommet hjem. De har gjort en kæmpe indsats, og der er altså stor tilfredshed med dem i Afghanistan, og vi har også grund til at være tilfredse med dem, vi har sendt ud.

Så bad hr. Morten Helveg Petersen om at få bekræftet, om man ville lave indikatorer sammen med briterne, og det vil vi. Det er bekræftelsen. Jeg er også enig med hr. Morten Helveg Petersen i – jeg tror, at jeg har sagt det nu – at vi skal uddanne flere afghanske sikkerhedsstyrker, for at ansvaret kan overdrages til dem gradvist. Det er jo præcis det, der er en af pointerne i beslutningsforslaget, nemlig at vi selvfølgelig, som jeg forklarede før, går op med det. For går vi op med det ene, må vi også gå op med det andet, ellers hænger det ikke sammen. Men på et eller andet tidspunkt har vi fået sikkerhedsstyrker nok frem, så man fra afghansk side kan blive aktive nok og dygtige nok til, at vi kan gøre mere civilt og mindre militært. Den situation er vi ikke i, men den håber vi at komme i.

Kl. 15:01

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Det giver anledning til to korte bemærkninger. Først er det hr. Frank Aaen.

Kl. 15:01

Frank Aaen (EL):

Ja tak. Det var udenrigsministeren, der betvivlede en udtalelse om, at de udenlandske tropper i Afghanistan er en del af problemet snarere end en del af løsningen. Det var nu et citat fra den britiske ambassadør i Afghanistan, så jeg tror godt, man kan lytte til det og måske også lige overveje, om det er det rigtige, man er i gang med.

En af grundene til, at de udenlandske soldater ikke er så populære, som udenrigsministeren giver udtryk for, er jo antallet af civile, der bl.a. på grund af luftbombardementer dør, fordi soldater tilkalder fly til bombardementer og faktisk ikke helt er klar over, hvad der bliver ramt i den forbindelse. Det har vi jo også fået bekræftet. En af den slags ammunition, der bruges, efter man har tilkaldt flyhjælp, er klyngebomber. Der kunne jeg godt tænke mig at få at vide af udenrigsministeren, om danske soldater, der tilkalder flystøtte fra allierede fly, kan komme i den situation, at det er klyngebomber, som de er med til at få udløst over et afghansk område. Kan vi være med til det?

Kl. 15:02

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det udenrigsministeren.

Kl. 15:02

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes, disse ting kan drøftes i udvalget. Jeg kan ikke stå og svare på, om et fly, der er blevet tilkaldt på et eller andet tidspunkt, har haft eller anvendt klyngebomber. Det må drøftes i udvalget, det kan jeg ikke på stående fod fortælle, da det jo er en konkret kampoplysning, som hr. Frank Aaen ikke kan forvente jeg har, og som jeg også er sikker på han heller ikke kræver jeg har på stående fod. Men det kan vi jo finde ud af.

Det andet vedrørende civile tab er jeg helt enig med hr. Frank Aaen i. Civile tab skal undgås! Ethvert civilt tab er et for meget. Vi skal også være opmærksomme på, at nogle gange bliver civile tab kaldt civile tab, hvor det overhovedet ikke er civile tab. Vi kan jo læse om, hvordan talebanere pludselig smider våbnene et eller andet sted og så springer frem og er civile. Og i den situation kan de jo også blive ramt, og så vil de blive talt med som civile, på trods af at de lige har lagt våbnene. Det er jo et af de numre, man kommer ud for. Det er jo ikke uniformerede modstandere, men det er feje, brutale, kyniske, fuldstændig skruppelløse elementer, vore soldater er oppe imod. Men der er civile tab, hvor det er rigtige civile, og det skal undgås. Det er også derfor, man prøver at undgå at bombe fra for stor højde. Men så tror jeg altså også, der er meget pr i det, at man kommer og lægger en talebane ind som et civilt tab. Vi skal ikke være blåøjede.

Kl. 15:03

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Frank Aaen for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 15:03

Frank Aaen (EL):

Nu gennemgik jeg nogle episoder før, og det var kendetegnende ved alle de episoder, at der var temmelig mange børn blandt de døde. Mon ikke man normalt kan gå ud fra, at de børn, der bliver slået ihjel ved et luftangreb, er civile? Det tror jeg ville være klogt at gå ud fra i stedet for at prøve at betvivle det. Det er det, der er problemet!

Men tilbage til spørgsmålet om klyngeammunition. Det undrer mig, at vi ikke kan få et klart svar på sådan et spørgsmål. Mig bekendt er Danmark imod anvendelse af klyngeammunition. Kan det så være sådan, når Danmark er i krig i Afghanistan, at vi tilkalder et fly og siger, at her skal I ramme, for her mener vi, der er noget, der skal rammes, og så bliver der brugt

klyngeammunition? Det burde være sådan, at en udenrigsminister kan svare klart og tydeligt på det: Nej, Danmark tilkalder ikke og er imod anvendelse af klyngeammunition.

Kl. 15:04

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det udenrigsministeren.

Kl. 15:04

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Men det kan jeg ikke stå og svare på her i en direkte diskussion, vi har hernede. Vi har selvfølgelig lov til at tilkalde flystøtte, selv om et fly måtte have klyngeammunition. Om det så har brugt den i den situation eller ikke har brugt den i den situation, er jeg simpelt hen uvidende om. Det kan være, at hr. Frank Aaen har en oplysning, som jeg ikke har. Jeg ved, at hr. Frank Aaen ville synes, det var vidunderligt at komme i den meget morsomme situation, at jeg kommer til at give et forkert svar. Så vil jeg hellere sige, at det må vi tage i udvalget, hvis hr. Aaen har en konkret viden. Men det, at man tilkalder styrker, som i øvrigt bruger den, ved Folketinget jo godt man kan, det er jo ikke det, vi har skrevet under på i Osloprocessen. Jeg opfatter det mere, som at hr. Frank Aaen er ude på at lokke mig et sted hen, hvor jeg ikke vil lokkes ud, så det må vi så tage i udvalget.

Men jeg vil godt vende tilbage til det med civile tab og igen bekræfte, at jeg er enig i det. Jeg gjorde bare opmærksom på, at nogle gange laver der numre, men det gælder ikke med børnene, det tror jeg heller ikke på. Vi skal undgå det, og NATO intensiverer og intensiverer også sin strategi for at undgå det. Det er også ødelæggende for hele forståelsen og sympatien for vores indsats. Så vi kan være uenige om meget, men det kan vi ikke blive uenige om.

Kl. 15:06

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning til hr. Holger K. Nielsen.

Kl. 15:06

Holger K. Nielsen (SF):

Jamen selvfølgelig laves der numre. Det er jo det, som karakteriserer den form for krigsførelse, vi er oppe imod her. Det er jo derfor, at en militær sejr er umulig. Det var det, som amerikanerne måtte erkende i Vietnam, og som russerne tidligere har måttet erkende i Afghanistan: Man kan ikke vinde på de præmisser, for præmisserne er ikke på vores side, de er på de andres side. Det er jo et af de kritikpunkter, vi har, og derfor, vi siger, at man skal ændre strategi.

Ministeren var inde på, at Taleban jo ikke ligefrem er særlig populære blandt befolkningen. Nej, formentlig ikke. Men tror han ikke også, at det er et problem, at Karzai i høj grad bygger sin magt på de tidligere krigsherrer fra Nordalliancen? Blandt dem, som støtter Karzai, og som han bygger sin magt på, er der jo også personer, der har krigsforbrydelser og mange civile tab på deres samvittighed. Tror ministeren ikke, at det er et problem, at Karzais bror er notorisk kendt for at have været involveret i opiumsøkonomien? For en måneds tid siden kunne New York Times offentliggøre en artikel om, at amerikanerne er meget utilfredse med, at det tilsyneladende er umuligt at få Karzai til at tage fat på kriminaliteten, fordi hans egen bror er involveret i det.

KI. 15:07

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det udenrigsministeren.

KI. 15:07

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes, at hr. Holger K. Nielsen med rette rejser nogle problemer, som *er* problemer, og som vi også drøfter med regeringen, så der kan vi såmænd heller ikke blive uenige. Det er jo ikke således, at vi er blåøjede, fordi vi går ind for at hjælpe i Afghanistan. Vi går ind for at hjælpe, fordi der er behov for hjælp, som vi har skrevet her også, til at opbygge et retssamfund, men det betyder ikke, at vi siger, at der *er* et retssamfund. Det er et retssamfund, der skal udvikles. At vi fremmer et demokrati, betyder ikke, at vi siger, at der *er* et demokrati, men at det skal udvikles. Det, at vi siger, at vi vil fremme kvindernes ligeberettigelse, betyder ikke, at den eksisterer, men at den skal fremmes.

Derfor er der selvfølgelig tale om en proces, og der kan man så sige, at vi nu stopper op i processen på det her punkt og siger: Dette duer ikke, nu går vi. Men vi kan jo også sige: Dette er en proces, hvor vi bevæger os fremad, men det er ikke godt nok, så vi må videre. Det er det, vi – det store flertal i Folketinget – har valgt. Derfor ændrer vi ikke strategi, men vi udvikler strategien.

Men hr. Holger K. Nielsen har fuldstændig ret i, at det selvfølgelig er et problem med narkeøkonomien, med korruptionen, med regeringens mere eller mindre klare infiltrering i den og med Karzais og den nationale demokratisk valgte regerings manglende magt i store distrikter, hvor det stadig væk er tidligere krigsherrer, der har en alt for stor indflydelse. Det kan vi slet ikke være uenige om, vil jeg sige til hr. Holger K.

Nielsen, men det er jo det, vi ønsker at få forandret i Afghanistan – sammen med den store del af befolkningen, hvor altså flertallet af befolkningen synes, det er godt, at vi er der.

KI. 15:08

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er den korte bemærkning ikke længere, men så er det hr. Holger K. Nielsen, der har yderligere en kort bemærkning.

KI. 15:08

Holger K. Nielsen (SF):

Jo, jo, men for at føre det videre: Problemet kunne også ligge hos Karzai selv, og det vil derfor være fuldstændig forfælt – det; som hr. Søren Espersen giver udtryk for, og som man også ofte hører fra regeringsrepræsentanter, nemlig at det her handler om en krig mod Taleban. Bare vi får besejret Taleban militært, har vi skabt mulighed for at skabe sikkerhed i Afghanistan, og så får vi bekæmpet terrorismen. Det er den tænkning, som er fuldstændig hul i hovedet, fuldstændig vrøvl, og som man er nødt til at tage afstand fra. Jeg har ikke på noget tidspunkt hørt, at regeringen tager afstand fra Dansk Folkeparti og deres forskruede synspunkt, at det her handler om at bekæmpe Taleban militært. Det er jo det, de mener! Det er det, som man ofte hører folk fra regeringspartierne sige. Jeg har aldrig hørt nogen fra selve regeringen tage afstand fra den form for tænkning.

Der kunne jeg egentlig godt her på falderebet i dag ønske mig, at udenrigsministeren kunne tage fat i de der folk, som tror, at det her løses ved at sende flere F-16-fly af sted, ved at sende flere soldater af sted, ved at optrappe militært i forhold til Taleban, fordi vi skal bekæmpe Taleban militært, og de folk, som mener, at den britiske brigadechef, der siger, at vi ikke kan vinde militært, er sølle osv.

KI. 15:10

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til hr. Holger K. Nielsen. Så er det udenrigsministeren for at svare på en kort bemærkning.

KI. 15:10

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Ja, jeg vil ikke tage afstand fra Dansk Folkeparti, for jeg er enig med Dansk Folkeparti i, at Taleban skal bekæmpes, og hvis Taleban ikke bekæmpes, kommer Taleban jo tilbage igen. Det, den stakkels britiske general har sagt, er jo, at det ikke *alene* kan løses med militære midler. Det dér »alene« må jo ikke skæres ud af citatet.

Det vil sige, at det jo præcis er det, vi gør – militært, civilt, humanitært – og som vi har gjort

fra den første dag. Den strategi er blevet udbygget, og der er et bredt flertal i Folketinget bag, så der er to ting her. At bekæmpe Taleban er hul i hovedet, siger hr. Holger K. Nielsen. Det er nærmest hul i hovedet at sige det, for vi er da nødt til at bekæmpe Taleban, for ellers vender de tilbage igen. De har jo forpestet tilværelsen – det kan jeg jo have misforstået, for hr. Holger K. Nielsen ryster på hovedet, og det er godt, for det betyder, at han ikke har hul i hovedet, når han kan ryste på det, og det er jeg glad for. Der er vi så enige: Vi skal bekæmpe Taleban, forstår jeg nu med hr. Holger K. Niensens udtryk.

Så er der det sidste problem med Karzai. Nu må vi huske på, at han er blevet valgt ved et demokratisk valg. Der kommer valg i løbet af 2009 igen, som vi vil være med til at sikre og overvåge finder rigtigt sted. Men jeg erkender, at Karzais regering og Karzai med den korrupsion, der er i området, og anklagen mod hans bror, er et problem, men det betyder ikke, at vi skal løbe fra det; det betyder, at vi skal gøre noget ved det.

Kl. 15:11

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Det blev så det sidste ord. Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til udenrigsministeren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 15:11

Meddelelser fra formanden

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 5. november 2008, kl. 13.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet er hævet. (Kl. 15:12).